

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 02.07.2007. године

**НАСТАВЉЕНО 02.07.2007.ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 09,30 ЧАСОВА**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да су приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,**
- **Пуномоћници оштећених адв.Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **Оптужени Митровић Радослав, Репановић Радојко, Јовановић Ненад, Чукарић Слађан, Петковић Мирослав, Петковић Зоран, Папић Рамиз,**
- **Присутни су и браниоци оптужених адв.Горан Петронијевић,**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уместо Игора Исаиловића?

- **Адв.Ненад Војиновић,**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уместо адв.Ђурђић Вељка ко се јавља?

АДВ.ВИТА РАМИЋ: Адвокат Вита Рамић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

- **Адв.Вита Рамић, адв.Владаца Васиљковић, адв.Татомир Лековић, адв.Фолић Горан, адв.Милан Бирман и адв.Палибрк Драган.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су нам сведоци присутни, присутни су јел тако?

- **Петковић Вера, Нишавић Милован и Нишавић Миомир.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас молила да позовете госпођу Петковић. Претходно пре него што кренемо, ви сте добили ове фотографије цркве и звоника што смо добили, оно је достављено од Епархије Рашко-Призренске, налаз и мишљење вештака, јел тако, сви сте добили? Копију фотографија скица насеља Суве Реке и копију детаљних планова, то нам није баш нешто копија најсјајнија, имамо и фотографију са обрасца за пасош Шабани Рамадана, јесте ли добили то све? И то би било за сада.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Петковић Вера.

Сведок ПЕТКОВИЋ ВЕРА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Петковић.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих само да Вас упозорим да Ви не морате и немате обавезу да сведочите обзиром да су у судници, јел тако, Ваши синови Петковић Мирослав и Петковић Зоран оптужени?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога Ви не морате, ослобођени сте дужности сведочења?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Сведочићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако желите да сведочите онда сте у потпуности изједначени са правима и са одговорностима са сваким од других сведока, јел то знате?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи желите да сведочите?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно ћу узети Ваше личне податке. Рођени сте које године?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: 16.06.1942.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Од оца Петра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са пребивалиштем?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: У Панчеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању. Пензионер?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Пензионер сам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Опоменућа, упозорена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви као сведок пошто сте изразили жељу да сведочите дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или Вашег неког блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичној одговорности. Јесте ли разумели?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесам, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, Ви знате шта нас овде чека. Само бих претходно, јел имате ту текст заклетве да прочитате?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Хвала Вам што су крупна слова. Јел могу да читам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, прочитајте наглас.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Нас интересује овде страдање породице Бериша, чланова породице Бериша у то време, шта је Вама познато, испричајте нам све о том догађају.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Мени око страдања породице Бериша ништа није познато, ја јако далеко станујем од наводног места где се то догађало. Ја станујем у кругу Расадника, тако се то зове, то насеље Расадник, то је према Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко би то било удаљено?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па једно 700-800 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, од почетка бомбардовања да ли?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: 24. је почело бомбардовање, то се тачно сећам, била сам код мог Зорана и попили смо кафу, нагађајући дал ће бити или неће, док је почело бомбардовање, прво ваљда Приштина колко се сећам, после тога се крили по подрумима, по зградама, како је ко мого, ја сам махом била у мојој гарсоњери, ја сам све објашњавала мојим снајама, кад падбе бомба затрпаће вас у подруму, оне нису слушале мене, него су као и све жене, криле се са децом тамо, ја сам махом била у мојој гарсоњери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми како баш памтите да сте тада 24. попили кафу са Зораном?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Зато што је моја бивша снаха рекла, она је радила у општини, она је била више обавештена, почеће бомбардовање, а ја кажем, ја стављам кафу, ако треба да погинем нека погинем, е тако је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било 24. у току дана или?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Увече око пола осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увече око пола осам?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли нешто разговарали, да ли Вам нешто саопштава пошто сте били са Зораном, да ли Вам он нешто саопштава, да ли ће бити ангажован негде, где?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ништа тог трена није причао, ништа Зоран није причао, он је, где ће бити, касније сам чула да је ангажован у Територијалној одбрани, да је возио начелника Народне одбране, то сам касније чула, кад смо се виђали с времена на време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том периоду од 24.марта па до краја, до краја месеца се виђали са Зораном и Мирославом?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па јесам, понекад се виђам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се виђали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па ја сам махом ишла код Зорана, Зоран станује, Зоранова кућа је била у кругу Расадника, између мене и Зорана је било негде око 200 метара, ништа више, Мирослав је мењао у то време стан са једним Шиптаром, па је и он дошао доле у тим такозваним Балканским зградама, јел су ту махом становали радници Балкана, па са једним од тих радника је мењао стан, тако да сам била добила и снаје и унучад и нормално сам, некад су били ту, некад нису и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро у то време када сте га виђали, како је он био обучен, јел имао неку униформу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Зоран?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Зоран није имао униформу уопште све до пред крај рата, још се ја питам где си ти, уопште није имао униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он каже, где је он, при Територијалној одбрани, јел каже нешто?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: У Народној одбрани сам каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам рекао на којим пословима је био ангажован, шта је требао да ради?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није рекао?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Мирослав?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Мирослав је био мобилисан у полицији, за Мирослава сам ја крива и нико други. Сад ћу Вам рећи госпођо зашто сам крива ја. Пре бомбардовања снаје су ми отишле ван Косова јер је било, терористи су наилазили са свих страна да би спасили децу, старија снаха, бивша Зоранова жена је отишла за Варварин а ја сам Микетову жену водила за Александровац Пожаревачки. И она је остала тамо и остао је Мики, ја сам се вратила, Мики је рекао овако, мајко ако добијеш позив молим те позови ме, ја сам онда рекла, па како да те позовем буди ту са женом види шта се доле догађа, каже позови ме нећу ја један једини да будем издајица свога народа. Да Микети нисам позвала остао би тамо, ишо би три месеца у затвор као да је дезертирао и не би било ово што је сад оволике године у затвору и ја сам за Микета крива, нисам га самовољно позвала, него сам питала његовог шурака, уствари он је изгледа мене питао тетка Вера јесте ли Ви позвали Микета, реко нисам, па шта чекате каже, позовите га и ја сам позвала Микета, Мики се вратио и примио позив о отишо, он је био при милицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био, у резервном саставу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: У резервном саставу, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали тих дана од 24., да ли сте имали контакте са Мирославом?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па јесам повремено, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи од 24. 25. 25, јел знате где сте били сутрадан 25-ог, ако знате да је почело бомбардовање 24., јел знате 25. где сте били?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па у кући код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код куће, а 26-ог?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте излазили на улицу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ја бих поподне ишла, знате како, махом су то бомбардовања била у току дана а највише предвече и по ноћи, онда бих ишла да их видим где ће да се сместе снаја и где су, а ови нису били ту ни Зоран ни Мики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на улицу јесте ли излазили, ту на главну улицу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Веома слабо. Јел у тој згради где ја станујем, ту је доле била самопослуга, била је пекара, била је апотека и то се за час иде, узме и враћа се назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете мало да опишете, Ви сте на ком спрату?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: На првом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На првом спрату, прозор Вашег стана где гледа?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Мој прозор мог стана гледа према Дому здравља, не према путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не гледа према путу Приштина-Призрен?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Моја тераса, ја сам имала терасицу, она је окренута према Дому здравља, и значи тако Дом здравља, тако је Зоранова кућа а тако су станови где је Мики био, то је све било ту у кругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви нисте могли да видите Занатски центар, полицијску станицу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никако?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па то је далеко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је далеко.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: То је према Приштини горе и према станици милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, од кад Ви живите у том стану?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Од '95.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А претходно где сте живели?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па била сам са Микијем у стану горе код подрума, код, близу станице милиције, онда је Мики мењао стан, а како

свекрва није баш пожељна свекрва је тражила стан преко пензионера и добила гарсоњеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви кажете да уопште нисте излазили?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26. нисте пролазили путем Приштина-Призрен?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, па не може горе да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у току дана ни у вечерњим сатима?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, ма не може, ма до горе не може да се иде уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваша зграда, јел у близини пута?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Моја зграда јесте у близини пута, она је негде значи, зграда, па асвалт где се пролази па онда дође пут који иде према Призрену, знате, ја нисам видела тај пут уопште, јер моја тераса гледа на супротну страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а јел идете у набавку рецимо у току дана, јел идете?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: То се иде на брзака у набавку, ујутру и одмах кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли чули да ли је било неких пуцања, да ли је било неких дејстава у Сувој Реци, да ли се нешто дешавало?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па било је пуцњаве нон-стоп одозго су падале бомбе, Шиптари одоздо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад су почеле да падају бомбе, јел то одмах почетком бомбардовања?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ма одмах је почело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел се сећате када је прва бомба пала на Суву Реку?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па не бих знала да кажем датум, не сећам се датума, али то је било свакодневно и сваке ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел овде су нам поједини сведоци рекли да то није било првих дана него касније?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ма било је одмах, мени се чини да је то било одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, шта је?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ја знам да сам једног дана била у кући једног директора школе и тамо су се крили, ишла да обиђем снаје и кад сам сишла доле, горе није било струје да код Зорана скувам ручак за све нас који смо били горе, на плин, ја сам ставила ручак и припремала да ставим ручак, од један пут иза Зорановог зида је пукло до зла бога, дал је пукла бомба или је пукло, Шиптари са наоружањем, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било у односу на почетак?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па неколико дана после почетка бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неколико дана. А реците ми да ли је било неких паљевина, тад за то време, док сте кажете излазили на кратко да нешто купите, да ли сте приметили да ли има неких паљевина, да ли се нешто пуши, неки дим, да ли сте то имали прилике?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јел знате кад су паљевине биле, кад су полицајци требали да напусте Суву Реку, онда су, било је наређено да свако у свом прозору, на својој кући стави своје име и презиме, јел знате, како сам ја била онда у тој згради исто, ја сам приметила да се доле пали, и ја сам истрчала, ко велим ја сам најстарија, мени нека буде шта буде само да снајама не буде ништа и наишла сам на крушевљане, па то је било полиције са свих страна тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате да су крушевљани?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Зато што су долазили код мог Зорана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Некада попију кафу, некада да попију пиће, зато сам знала да су крушевљани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су долазили, у његов стан?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: У кући, у кући, код Зорана кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте из први пут видели?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па од почетка су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па јесте, и ја питам шта радите то, каже уууу, тетка Вера, па нисмо, реко јел видите да је то Зоранова кућа, па каже нисмо прочитали, и онда су почели тако да пале, и наишли су на једну кућу, једна жена Албанка, није Албанка, извините, она је Српкиња удата за Шиптара, она је дотрчала и рекла овако, тетка Вера ја Вас молим спасите моју кућу, реците, ја сам, она је збиља Љубица, а ћерка јој се звала Анита, а ја сам рекла да се зове Аница, и рекла немој да палите овде, ово је Српска кућа Аница, каже немој да се мешате више идите горе, полицајци, а у мом стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кад је то било, то о чему Ви говорите?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: При крају рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При крају рата, не ја Вас питам за овај почетак, значи од почетка бомбардовања, јесте ли Ви имали прилике да видите крушевљане?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка бомбардовања?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Од почетка, па били су крушевљани, били су неки с црним марамама, после сам чула да се зову «Мамбе», па неки са шеширима као сомбреро све је то било по Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад ме конкретно интересује за ове које сте рекли да су долазили код Вашег сина Зорана?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро јел Вам каже неко име, ко је тај, значи Ви одете код Зорана видите, кажете крушевљане, па јел Вам неко рекао који су то људи?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Они су ваљда и рекли имена, ја то нисам придавала важности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесу ли били у неким униформама?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесу, полицајским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквим?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Полицајским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су униформе биле?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Маскиране, плаво маскиране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на глави, јесте ли тад имали прилике да видите те мараме, што кажете?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Мараме сам видела кад су код мене у стану, лепо упадне у стан и ја питам шта тражите, ау, Ви сте наши и излазе, а јако су груби били. После чујем кад кажем Зорану, неки упадали у стан, како су изгледали ја кажем, па то су «Мамбе», шта су били, «Мамбе», немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то је већ касније, мене оно што сад интересује то је у оном периоду, јел знате да ми говоримо о догађају 26-ог марта, када су чланови породице Бериша убијени, па ме интересује тај дан, и уочи тог дана шта сте све видели?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ништа нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи кажете били су крушевљани, да ли сте видели и другу неку полицију или било која униформисана лица, не мора да је полиција, да ли сте имали прилике да видите друга униформисана лица?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па видела сам кажем Вам «Мамбе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим њих, да ли још?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: И они су били на почетку, сви су били на почетку ту. Чак су се неки крили и склањали у мојој згради где ја станујем и како је авион наилазио ја сам рекла или улазите или излазите у том моменту је пала бомба и све ми врата однела од гарсоњере, не само мени него свима тамо у тој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте и чули у то време јел било неких пљачкања у Сувој Реци?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Било је пљачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули да су почела пљачкања у Сувој Реци?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ја не знам, ја ћу само Вама да испричам госпођо један случај, ја сам отишла да примим пензију и вратила се код моје снахе у дворишту, где су биле неке огромне путне торбе и ја питам Славице шта ово значи, каже оставио је један милиционер, који милиционер, рекао је да је узео из станова наравно и оставио је ту, мислећи да Зоран иде аутобусом за Београд или Крушевац, мислим да су то били лесковчани, да му пребаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било, то што о чему Ви говорите, ако је то април, мај, немојте, мене интересује овај период?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па и у марту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па да. И ја питам њу како он изгледа, каже ја не могу да ти га опишем, могу ја да пођем с тобом, ја сам пошла јер су они махом били у хотелу «Балкан», ја одем тамо и она препозна и ја га позовем и питам га какве си ствари оставио у дворишту мог Зорана, каже нешто да ми пребаци, реко из ових стопа иди и покупи те ствари јер ћу да идем у СУП горе да те пријавим командиру милиције, он је до душе после пола сата дошо, покупио све и оде. Е кад је он то радио онда су радили и сви ови који су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, јел Ви знате где је Ваш син после био ангажован?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Зоран?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Требао је да прими бензинску пумпу, то знам и кад је причао ја сам била страшно, он је био ваљда у попису те бензинске пумпе, кад је то било ја датума не могу да се сетим, ја сам била против тога а он је мени говорио а шта мислиш, то је по жељи, па то је каже наредба да морам да је примим, он је био веома, знате чега сам се плашила, то је ратно стање, могу да узму гориво, па да оду а да он после буде, да му буде мањак и да одговара, на то сам мислила, а он каже, ти мислиш да је то каже моја жеља, па није моја жеља каже него морам по наредби, он је био ту веома кратко, и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад Вам је он то саопштио, јел одмах кад је преузео пумпу или?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не, кад се вршио попис ваљда пумпе или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате ко је претходно радио на тој пумпи?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па знам, радили су људи, било је њих неколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ако је пре њега радио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не бих знала тачно имена да се сетим ко је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате тачно?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Али радило је њих четворо, петоро на тој пумпи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у том периоду, значи кад је он?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не могу, па ја нисам ишла горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли га питали, шта је са тим човеком који је био ту на пумпи?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нисам га питала, нисам га питала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте питали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нисам питала. Нисам питала јер сам мислила да је то нормално, и сад мислим да је то била нормална примопредаја и онда се врши попис значи да ће неком да се да, онда није знао да ће њему да се да, него после је он саопштио мораћу да примим пумпу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кратко кажете да је био?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте, веома кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, кад сте Ви уопште чули за ова убиства чланова породице Берише?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: То сам чула јако касно и то од жена, ми смо се телефоном договарале и тако звале, шта има ново и како, и каже нешто се издешавало горе код станице милиције, нека гунгула је била, шта је било нису знали да кажу, да ли је то било то, или нешто друго али ја мислим да се радило о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би то значило јако касније, тог месеца или?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па негде при крају или почетком априла, тако је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чекајте, син Вам је кажете био ангажован у полицији, ништа нисте чули да се нешто причало, да се нешто догодило?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не. Јел Мики је био, или како га већ, Мирослав, он је био на терену и Ћиновце и Селогражде, свуда је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тад кад сте чули, кажете можда почетком априла, да ли сте питали Мирослава шта се то догодило, да ли сте питали Зорана шта се то догодило, да чисто видите шта је то било што?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не, не би они ни рекли и да сам питала не би рекли, рекли би шта се ти мешаш и шта те интересује, тако би ми одговорили, и дан данас неке ствари их уопште не питам, знам шта могу да питам шта не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми колико година сте Ви живели у Сувој Реци?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ја сам од '58.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, '58., смо били у Ораховцу, '63., смо дошли у Суву Реку, '62, тако некако, мислим да је '62., нисам сигурна, '62.-'63.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је јако дуг период, да ли икога познајете од чланова породице Бериша?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога познајете?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Познајем ту где смо ми раније становали, преко пута Бериша Мухарем, Бериша Сејди, још један њихов брат они су долазили код нас, мој покојни муж им је показивао и упућивао како да дижу винограде, воћњаке и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у добрим односима са тим?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Изузетно добрим односима. Чак је Мухарем Бериша, он је кројач, он је чак шио и одела и костиме и тако, долазили једни код других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте познавали Јашара Беришу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио, на којим пословима је он био?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Он је био на Југопетролу ваљда, на «ИНИ», како се зове, он је један од оних који је био, а тамо је било и из Мушотишта и из Суве Реке и још пуно њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он радио ту на тој бензинској пумпи, коју је преузео Ваш син?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Он је радио али ја не знам да ли је он од њега преузео, то ми није јасно, јер пуно њих је радило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуно њих?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Пуно њих. Били су ваљда двоје из Мушотишта, колко се сећам, па опет из Суве Реке неки, а Јашар, веома је често долазио код нас у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Често је долазио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте и са мојим покојним мужем се изузетно добро слагао, и њима је Лаза, мој покојни супруг Лаза показивао како да подижу винограде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да сте се дружили?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па сад, да ли сте чули уопште шта се десило са Јашаром?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па чула сам тек касније, касније, касније шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно за њега, питала сам Вас за страдање уопште чланова породице, а конкретно за њега, кад сте чули?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, један са Југопетрола или ИНЕ, како се већ звала, је настрадала а који нисам знала који. Сад ћу да Вам кажем кад сам чула, чула сам онда кад су сви отишли из Суве Реке ја сам остала и кад сам била у станици милиције кад су ме тукли, јел знате, онда се чула прича о Јашару, тада у јуну месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до кад Вам је то стално долазио, до ког периода је он тако долазио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па док је мој покојни муж био жив он је долазио веома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је Ваш покојни муж умро?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Он је умро '88., а ми смо се виђали на улици и поздрављали и све у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никога ништа нисте питали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нисам, па то није ни могуће питати неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се Ваш покојни муж звао?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Петковић Лазар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су Ваше синове звали, да ли су имали неки надимак да ли су их ословљавали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Мирослав-Мики, а Зоран је Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да чујете да кажу Лазини синови или Лазихи?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не, то кад се причало причало се и Верини синови, Лаза је махом био на терену, јел знате, па кад се прича о њима ено Верини синови, ретко ко је рекао Лазини синови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ретко ко?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ретко ко, јер Лаза је био нон-стоп на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Лазихи?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не Лазихи, не то нема говора, не. Јер сам ја радила у Заводу за социјално и мене су сви знали, према томе Верини синови, више су били Верини него Лазини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте можда били у завади са неким у том периоду?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да неке нисте завршили неки посао?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Може да се деси, ја сам била у комисији, ја не могу да се сетим дал сам неком, можда сам и одбила, ја сам била у комисији за дечији додатак, ишла по селима са мојим колегама, ишла су два моја колега из Завода и ја сам била трећи члан комисије, била сам у

Мушотишту, била у Селогражду, била у Грејковце, у та сва села горе, за дечији додатак, можда неком се оспорило па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили у претходном поступку код истражног судије када Вас је питао да ли сте познавали Вјолцу Беришу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте познавали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Да Вам кажем, Вјолцу сам знала из виђења, јер су они, где смо ми раније становали близу становали, док ову малу Шухрету уопште нисам знала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шурету Беришу нисте знали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, уопште нисам знала. Ја сам тек после чула, сада, сада кад сам дошла овамо да је она из Мушотиште, да је рођена у Мушотишту, могуће да сам била у комисији за дечији додатак, а оспорила, пуно њима оспорено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се евентуално сећате, значи говоримо стално за тај период од 24-ог, до краја марта месеца, да ли сте Ви уопште имали прилике да будете у некој групи жена да изађете да коментаришете, да причате?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не бих знала да се сетим датума а била сам у групи жена, ја мислим то је било после Божића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: '99., на дан Божића погинула су три српска полицајца и жене су као жене, телефоном инсистирале, каже Вера изађи направимо барикаду белим ципом долази Вилијам Вокер да га питамо зашто гину српска деца, јако пуно је гинуло, јако пуно је киднаповано и '98-ме, и '99-те, и ја сам наравно изашла, скупиле смо се направиле му да не може да прође тако барикаду, и он је ципом стао, возио је једна црнац и ја сам, неколико жена је пришло, а ја сам рекла докле гину српска деца и српски полицајци, црнац је одговорио да не разуме и тог трена је повуко кола, упалио кола да крене и оборио ме, ја сам била све одрана, и колена и лице и све, водили ме у Дому здравља да ме превију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био тај један једини пут да сте тако излазили?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, јел Ви знате шта је, да ли је Зоран возио нека кола у то време, јел био возач?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па био је возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па при Народној одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је возио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Возио је, па некад сам чула да је возио и његов опел, а онда је имао, и «101» је имала ова Народна одбрана, то је возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: А пре тога је радио, ја мислим да је задње радио до фебруара колко се сећам, возио је аутобус Призрен-Београд и назад, чак '98-ме, госпођо, њега је киднаповао онај Фатмир Лимај што је био у Хагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Зорана. Он је возио аутобус преко Беланице, преко Бање, у аутобусу је било Шиптара, наравно, ишли људи за Београд, ишли за горе-доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сад о томе, када је то било, када?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Али хоћу само да Вам кажем, да га је пустио, да га је препознао и рекао је кад су ови почели да га туку, његови, Фатмирови другови, он је пришао и каже престани да га бијете, Зоране јел си ти, јел ме препознајеш, каже не, не препознајем те, ја сам тебе препознао, према томе сад смо се срели, други пут само преко нишана можемо да се сретнемо, више немој да те видим да возиш, и онда је Зоран престао да вози за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па ваљда, новембра, октобра, тако, '98-ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '98-ме?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је возио некада камион неки?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Возио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је возио камион?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па не знам кад је возио камион, возио је у Метохију вино кад је возио камион, па возио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи говоримо за тај период март месец, јел возио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, тад не, не, није камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га некада зауставили, да ли је некада био у пролазу или камионом или аутобусом да га зауставите да нешто говорите?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нисам, не, нисам. Јер тада није возио камион, није возио аутобус није смео да иде за Београд, све је то било блокирано, возио је само при Народној одбрани, и где, ја сам била кући,

он откуд знам кад излази, кад не излази, кад вози, кад не вози, нема логике уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да су углавном звали Верини синови?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Верини и по некад Лазини, Лаза је нон-стоп био на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је некада било?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је понекад кажете било Лазини?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су изгледали у то време?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Моја деца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите, да Зоран, како је изгледао?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Мој Зоран је био леп, сад је мртвак како је у затвору, леп, није био дебео, био је онако леп, није што је мој, лепа су ми деца била, шта да Вам описујем кад су ми лепа деца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел можете нешто, дал је неко од њих носио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Мики је с времена на време носио бркове, некада обријан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Мирослав, некад носи бркове, некад не носи, хоће наводно да се подмлади и он је носио бркове да би личио да оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тад у то време, марта месеца?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад јел имао бркове?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не сећам се, али мислим да је имао. Зоран је имао лепу косу, леп, увек је био лепо дотеран, леп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте имали прилике, пошто сте набројали кога све сте познавали од Бериша, да ли сте имали прилике да будете са неким у неком стану, просторији, било где, да водите неке разговоре?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је била присутна рецимо или Вјолца или?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, знате како ми смо били у јако добрим односима све док није почео рат, онда се свак завуче у своју кућу, нико нема поверење ни у кога, тако да, никад, никад нисам била са никим у некој просторији, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је можда познато где је била смештена мисија ОЕБС?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали прилике да у то време пролазите Рештанским путем?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули пошто сте Ви ту релативно одмах до пута, јел тако, да ли сте имали прилике да чујете да ли је било неке пуцњаве, експлозије?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа то нисте чули?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не. Ми смо само слушали тако са тераса се довикивале где је пала бомба, како је, ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте становали у гарсоњеру?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У једној згради која се налази поред пута, где води тај пут?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Тај пут води према Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И тих дана када је почело бомбардовање, наредних недељу дана да ли сте уочили тим путем да се крећу нека возила?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, јер ја не, мој прозор нити тераса не гледају на тај пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да питам да ли сте чули онда?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте ишли у набавку да ли сте видели нека возила да се крећу по тим путем?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, у набавку се ишло ујутру рано, и одмах се улазило унутра није се уоште задржавало напоље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ни на који начин нисте уочили да се тим путем крећу возила?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли знате ко је био у то време председник Општине Сува Река?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам, а требала би да знам, али не сећам се, не сећам се верујте да се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете Анђелковић Станислава?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Знам, јао, знате ко је био председник Општине, Мирослав ваљда, Мирољуб, како се звао, Радић, е он је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А овај што сам га поменуо Анђелковић, шта је он радио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Он је био председник Извршног већа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Исто у Општини, јел тако?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре Радића, ко је био председник Општине?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам, сад збиља не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли памтите да је председник Општине, пре бомбардовања и пре рата био неки Албанац?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте, били су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел знате Ви тог човека?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам, само ми реците како се зове можда га знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зове се Бериша Хамит.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Знам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете тог човека?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Знам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како га знате?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Знам он је био у школу, ја мислим у Гимназију је радио, из тог периода, па је долазио у Завод онда и доносио пријаве, одјаве, тако га знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел он имао контакте са становницима због свог посла у Сувој Реци, који су живели у Сувој Реци?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С обзиром на посао који је радио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта можете да кажете о њему, какав је то човек био?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Он је био за мене добар човек, увек је лепо се јавио, донео је пријаве, увек се лепо захвали, кад му се заврши посао, ето тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Описали сте ту саобраћајну незгоду коју сте имали са, бели цип, јел тако беше?

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Јесте бели цип.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И то је једина саобраћајна незгода коју сте имали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Једина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Једина, јесте ли се обраћали лекару за помоћ?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесам у Дому здравља су ме одвели, ово је било све одрано, колена и онда је дошло из ТВ Призрена да сниме, да виде шта је то било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Колико дуго је Ваш син возио аутобус?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па јако дуго је возио, при тим агенцијама код Шиптара јако, он је био јако добар друг са њима увек, они су долазили код њега и у кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад кажете то, при тим агенцијама код Шиптара, шта то значи, за кога је у ствари он возио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: За Шиптаре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За Шиптаре?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону, молим Вас.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јел Срби нису имали агенције тамо, колко се ја сећам, то само Шиптари имали агенције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јел знате релације које је возио?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Призрен-Београд, па онда су ишли преко Приштине, па су ишли преко Беланице и Бање, ту кад је Зоран био киднапован, ето то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел возио међуградску вожњу, значи ако могу да закључим Призрен-Београд, то је међуградска?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел возио и по локалу, по селима?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није. Добро, то би било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна где је била црква у Сувој Реци?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је још поред цркве неки објекат био у том дворишту, порти црквеној?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јел одговарам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, одговорите.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Био је звоник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се окрените према микрофону, молим Вас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је било више звоник или црква?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Сад ја треба да имам онако у подсвести, ја мислим да црква је била вишља, мислим, не могу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А у време када је почело бомбардовање, да ли сте приметили исељавање Албанаца из Ваше зграде или уопште на путу или ту негде?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Било је исељавања, они су бежали наводно од бомбардовања, било је Шиптара који су остали у Сувој Реци, они су се сви пописивали у станици милиције, и нормално били у куповину као што сам ја ишла у куповину.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А откуд знате да су се пописивали у станици милиције, како пописивали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па тако сам чула, дал је тачно не знам, чула сам да су сви Шиптари који су остали пописани, да би се ваљда видео њихов број, шта ја знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте се мало пре изјашњавали на неким случајевима, али то је било касније паљевина, а да ли знате на почетку бомбардовања да ли је било на том Рештанском путу запаљених?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Неких кућа, али уопште у Сувој Реци опљачканих радњи или запаљених кућа?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам, јел кажем Рештански пут је јако далеко, ја сам ту према Призрену.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А није се ништа ни причало, не?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А од кога сте Ви конкретно, шта сте чули конкретно за ово страдање, Ви сте мало уопштено одговорили, конкретно шта сте чули, шта је било са породицом Бериша?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Чула сам јако касно, не за породицу Бериша, него нешто се догађало око станице милиције, тако сам чула, не директно породице Бериша, ето то је.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел знате, јел било неких оштећења на том Занатском центру, јесте ли приметили неке паљевине и то?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам, не знам, то је јако далеко од мене, није се ишло, није смело да се креће.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А неколико дана пре бомбардовања, јесте ли чули за убиство неког Србина у центру Суве Реке, неколико дана пре почетка?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Сећам се да је било, не бих знала да Вам кажем датум, нити годину, знам да је било убиство испред продавнице једне, Србина.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, како се зове не знате?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам, не сећам се.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је код истражног судије рекла да је њен син Зоран примио пумпу 26. или 27.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само да је преузео пумпу.

НАТАША КАНДИЋ: Да је преузео пумпу 26., или 27?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Онда је ваљда била не примопредаја него попис пумпе, јел знате, знам да је у то време био попис пумпе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону, гледајте у нас, гледајте у веће молим Вас, јел неће се регистровати.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: А кад је примио не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Па да је преузео, како зна да је то било 26. или 27?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, не зна она тачно када је било то, знате.

НАТАША КАНДИЋ: Помиње датум 26. или 27.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, он је требао да прими колико се сећам 26., 27., сад није спомињала датуме, то је тачно, Ви сте рекли код истражног судије, или 26. или 27.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Али ни тад нисам била сигурна, рекла сам му да нисам сигурна и тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд баш знате 26. или 27. што не рекосте неки други датум?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па зато што у то време, после почетка, са почетком бомбардовања, је требала да се врши, он је рекао, не примопредаја, извините, попис, па због тога то повезујем.

НАТАША КАНДИЋ: Рекла нам је такође да је њен син Зоран престао да вози аутобусе након тог догађаја где је заустављен, да ли она нешто зна о томе да је он возио ипак аутобус за време НАТО бомбардовања по налогу из Општине?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не, није.

НАТАША КАНДИЋ: Колико често је виђала свог сина?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па ја сам више виђала снаје и унучад него синове. Питам Славицу јел дошо Зоран, јесте, ја одем да попијем кафу, да питам како си, дал ти шта треба и тако.

НАТАША КАНДИЋ: Па оно што мало збуњује, сведок зна да је 26. или 27. можда преузео пумпу а?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Примопредаја, попис је био, не, не попис је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Попис је рекла, попис да је требао.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Попис госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: А да, па јел уопште не знате да је он возио неки аутобус за време НАТО бомбардовања?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, Зоран није возио аутобус.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Није Зоран возио аутобус.

НАТАША КАНДИЋ: За време НАТО бомбардовања?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не. Задњи аутобус је возио тада када је био киднапован, госпођо, и после тога ваљда, није било пролаза, више није могло да се вози, поготово не Срби.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да сте Вјолцу виђали у пролазу, јел можете да се сетите, као што сте се сетили ових датума, неких ситуација у којима сте видели Вјолцу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не могу, не сећам се, ја сам Вјолцу видела још као девојчицу, као девојку, као средњошколку, мислим да је не бих ни препознала.

НАТАША КАНДИЋ: А нисте је виђали као удату?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: А јел се сећате кад је то, како се баш сећате да сте су виђали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па зато што ту где смо ми раније становали, ту преко пута становала она са оцем, у колико је она ћерка Гаши Имера.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Е, то.

НАТАША КАНДИЋ: Па како баш њу знате, јел знате Ширету?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам Ширету?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је да не зна.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јер, чула сам касније, овде сам чула кад сам дошла да је Шурета из Мушотишта, а у Мушотиште сам само била код мојих пријатеља где је мој Зоран био ожењен, и у комисији за дечије додатке.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите нам, када кажете да сте ту од жена чули да је нека била гунгула, па јел неко нешто рекао каква је то гунгула?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, била је нека гужва горе код станице милиције и нешто се догађало каже код станице милиције, а шта се догађало нисмо знали.

НАТАША КАНДИЋ: Па нисте питали шта се то догађало?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па нико није знао.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па нико, ни једна од оних жена није знала.

НАТАША КАНДИЋ: Никога нисте питали, јел то било уобичајено да буде нека гужва испред полиције испред, негде, па није било нешто значајно да питате?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па увек су биле гужве, увек су били и терористи и полиција горе и горе је била станица милиције, нормално да мора да буде гужве.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, када сте последњи пут били код Занатског центра, у Занатском центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро одговорите.

НАТАША КАНДИЋ: Па наравно кад неко живи у једном граду, то је један једини Занатски центар где се иде у куповину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живи од које године, јесте ли чули од када живи, изволите?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нема проблема, нисам била код Занатског центра уопште како је, и пре рата, јер то ми је страшно далеко горе да идем.

НАТАША КАНДИЋ: Како сте изашли из Суве Реке?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Бедно сам изашла драга моја госпођо Кандић, изашла сам ја сам остала у ствари, да сачувам Зоранову кућу и станове, јер сам мислила кад КФОР дође да ће да нас штити и да ће да се врши тај попис који су Шиптарима вршени попис они који су остали, ја сам мислила направити листу једну Срба нас који је остало, остало нас је двадесетак, душа ме боле и за брачни пар судије из Зворника, значи они су оданде побегли у Суву Реку, све је заклано, само смо се та бака и ја спасле, а како смо се спасле, прво смо добро добиле батине у станицу милиције, па пиштољ у уста, као да сад видим очи онога човека који ме туко, наишао је један човек и рекао престани да је бијеш, а он је рекао браниш шиптарску свињушкињу, он је реко, реко сам да престанеш да је бијеш, он је престао, ону баку су тукли, она је жена првоборац, њој је крв ишла из носа из уха, престао је да нас бије и онда у писарници станице милиције, то су сто пута наглашавали то је наше, мада сам ја већ била свесна да је то њихово. Дали ми документа, ја сам имала једну што су ми одузели ту кад су ме примили једну педерушу где сам ставила решење пензије, имала нешто марака, ваљда око 200-300, и пензија 450 динара, то ми је вратио, марке је узео и рекао овако, ево ти, то теби у Србији неће требати имаш новац, ако будеш стигла до Србије, имаш новац па се служи новцем.

Изашле смо и пошле према Зорановој кући, и не знам где, не знам где да се окренем како ћу, тамо се човек уселио Шиптар, одем према свом стану и ту је усељен, пита шта тражиш ту, па ја реко, питам те шта ти тражиш у мом стану, и изашле смо код Микијеве куће, код Микетовог стана нисам ни ишла, нисам ни смела то је на спрату горе, пошле према станици милиције горе јер нема се где, испред станице милиције је црква, све су иконе биле доле и ту смо преседале, то је Гушчевић Кића, чула сам да је умрла, онда сам ја њу упутила за Херцег Нови код њеног брата, ујутру је пролазио КФОР, Црвени крст, све живо, нико нам није хтео да стане, стао је аутобус, тог кондуктера сам познавала кад сам ишла службено за Приштину, он је Турчин, и замолила га дал можемо с њим да се пребацимо до Приштине, каже да питам возача, возач једно два, три минута је ваљда је био, па је овај молио да нас прими они нас најзад приме, у аутобусу су били Шиптари и Шиптарке, једна изузетно лепа Шиптарка је била и рекла овако, скините их у Црнољево убијте, шта сте их примили у аутобус, а ја сам добила у станици милиције једну

потврду, то је у селидби изгубљено, где пише, на албанском пише, Вера Петковић и Гушчевић Кића могу безбедно да напусте територију Косова, и ја сам у аутобусу разумела шта је она рекла и рекла ја имам потврду да могу да напустим Косово, један од полицајаца у црној униформи, каже дај ми, и ја сам му дала, рекла сам му ја ти дајем на бесу а ти како хоћеш, и он прочита у себи и један га Шиптар пита на чистом српском језику шта пише, пише да могу слободно да напусте Косово, онда је он реко, немој неко да их је пљунуо, и да им је неко нешто реко, до Приштине нека буду са нама, тако је то и било, ми смо се до Приштине пребацили.

Кићу сам успела да пребацим у аутобус за Подгорицу, и молила возача да је упуту у аутобус за Херцег Нови јер њој је брат из Словеније побегао у Херцег Нови, он је пуковник у пензији био, и возач је обећао, ја сам се јако тешко пребацила до Ниша, аутобуси су били пуни, питала сам возача који је задњи отишао, није могао више да прими, то се седело и по поду и свуда, каже сад наилази још један аутобус, гледајте да се убаците, успела сам да се убацим до мотела Наис, ту су нас пребацили, у мотелу се те ноћи чуло да све што је остало на станици у Приштини да је побивено те ноћи. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли Вам је позната нека породица Шаља, јесте ли имали неког контакта пред одлазак?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, хоћете ми само рећи, пошто сте говорили о томе да Зоран није носио униформу.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не. Зоран је добио госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како је он тад изгледао од почетка.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: У цивилки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта? Јел нешто конкретно да сте запазили да је носио неку јакну, кошуљу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не, имао је фармерке, мајце, кошуље, то је његово носио, он је добио униформу али пред крај рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли, него ме само интересује да ли, значи кажете кошуљу је неку носио, цивилну.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Кошуљу, мајцу, тако је носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је носио браду у марту месецу?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Зоран?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, Зоран никад није носио браду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, изволите браниоци.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Кад сте мало пре објашњавали на којим линијама је возио, јесу ли то биле те дуге линије аутобуске, јел возио и за Љубљану, јел возио и за Немачку и тако даље?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Возио је и за Мађарску и за Немачку, возио је.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Јел то за те албанске агенције, како сте рекли?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте, јесте.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Значи то су ови луксузни аутобуси за?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Па јесте.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: У локалу јел возио некад, ту по селима и тако даље?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, да ли има још питања. Оптужени да ли имате питања. Нема више питања. Да ли Ви још нешто имате да изјавите, нешто што Вас ми нисмо питали а Вама да је битно?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Ништа није битно, мени су битна моја деца. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Панчева?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате трошкове, тражите трошкове?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не треба ми ништа, ништа. Хвала Вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок трошкове не тражи. Хвала Вам лепо госпођо Петровић.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јел могу да напустим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ићи.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Хоћете позвати сведока Нишавић Милована. Добар дан господине Нишавићу.

Сведок МИЛОВАН НИШАВИЋ

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше име и презиме?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Милован Нишавић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате надимак?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Мики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени, које године?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: 05.03.1963.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са пребивалиштем?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Крагујевац, Преображењска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крагујевац. Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Економиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Нишавићу, јел Нишавић Милорад
Ваш рођени брат овде који нам је оптужени?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих само да Вас упозорим да Ви не морате да
сведочите, да сте ослобођени од дужности сведочења. Да ли Ви желите
да сведочите или не?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако желите, онда Ви сте у потпуности
изједначени са осталим сведоцима и у погледу обавезе и у погледу
одговорности, што значи да сте дужни да нам онда све испричате, не
смете ништа прећутати, давање лажног исказа је кривично дело, једино
нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или Вашег
неког блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној
штети или пак кривичном гоњењу. Јесте ли разумели?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим Вас заклетву да положите,
прочитајте овај текст заклетве.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред
судом будем питан говорити само истину и да ништа од оног што ми је
познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Нишавићу, реците ми од
почетка бомбардовања, када је објављено бомбардовање то знате, јел
тако, 24.марта '99.године, где сте Ви били и на којим пословима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Био сам у Народној одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то ТО, Територијална одбрана?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па Територијална одбрана, ја
мислим да је то центар везе припадао оном Савезној Југославији, а ово је
друго ја мислим било одвојено али је ТО, мислим, тако смо га ми звали,
Народна одбрана, а сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи били сте на пословима, ангажовани сте у
централи?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, у центру везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У центру везе, а где сте били пре тога, шта сте
Ви радили, које послове сте обављали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Имало сам приватну фирму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то приватна фирма?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Фирма «Бос комерц».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте ту радили?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Био сам власник фирме и директор фирме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то хотел, мотел, шта је то?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па фирма је имала ауто-школу, имала је хотел, имала је технички преглед, и доле трговину, једну продавницу смо имали ауто делова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми онда у то време ко је још радио у Вашој фирми «Бос», рецимо, конкретно ме интересује за хотел, да ли је неко од Ваше браће радио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па радила је цела породица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цела породица.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Цела породица. Да, породична фирма где су радили млађи брат, снаја, зетови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млађи брат како Вам се зове?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Миомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миомир, јел то најмлађи брат?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Најмлађи брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он ту радио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па он је, у фирми је радио на техничком прегледу, радио је по потреби, није било одвојено, шта је било потребно да се ради то се радило, радио је и као инструктор једно време, радио је на техничком прегледу, тако, то је рађено пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре рата?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у том периоду, значи уочи рата, пре рата, да ли је била нека мисија у Вашем хотелу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која мисија?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Америчка мисија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то изгледало, испричајте нам како је дошло до тога да Ви преговарате и да ли сте закључили неки уговор, на које време, испричајте нам ко долази код Вас, све поводом тога?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Код нас кад је држава дозволила да мисија ОЕБС-а дође у Србији, код нас је истог дана била мисија ОЕБС-а, дошла да разгледа хотел, погледала је, била је са општинским структурама, погледали су хотел, видели, значи истог дана је дошао амерички човек из Приштине, који је исто он погледао хотел, собе, комплетно цео хотел и онда смо одлучили да дамо понуду америчкој мисији, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате како се звала та мисија?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Америчка мисија, имам уговор са њима, значи Американци, онда је он звао Приштину, за сат, два дошао је

човек који је преговарао са нама, договорили смо се и они су у року, не знам, ја мислим десет дана долазили онако парцијално и закупили, преузели хотел, склопили смо уговор, тако да су они били код нас смештени. Мисија ОЕБС-а, са њима нисмо склопили, значи нису били у нашем хотелу, они су онда били по кућама измештени, ми смо се одлучили за америчку мисију зато што смо проценили да са једнима имамо посао, наравно знам с киме преговарам, од кога ћу да тражим надокнаду, зато смо се одлучили за њих. Они су били код нас, склопили смо уговор на годину дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, које године?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: '98.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '98., значи, ког месеца?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Мислим да је то био октобар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Октобар, '98. октобра, на годину дана?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, они су били ја мислим до јануара да су били и онда су дошли, њихов тај командант који је њих представљао рекао је да је Влада, нама је рекао Милошевић одлучио да је он дозволио само мисији ОЕБС-а да дође у Србији а не америчкој мисији и да они морају да напусте хотел, значи фактички да морају да оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад они одлазе из хотела?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јануара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јануара.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јануара одлазе из хотела, они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, јел знате да ли сви одлазе, колко је људи било код Вас?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам тачно, они су закупили цео хотел, значи све собе, комплетно све, једино је ресторан и канцеларије остало, оно што смо ми користили, тако да немам евиденцију, мислим, било их је доста, они су долазили возилима, паркирали ту, своје обезбеђење, људе из обезбеђења, значи наших из Суве Реке су они запослили, који су били око хотела, ко је улазио у хотелу они су контролисали возила, контролисали су све, тако да не знам тачан број али је било доста, кад су одлазили, значи одлазили су онако, како, верованто како је ко налазио смештај код приватних кућа, сад то не знам даље како је то ишло, али су, значи то им је био разлог који су они навели да је њима ускраћена, значи тој америчкој мисији посебној, него само ОЕБС-у, онда су они отишли од нас, ОЕБС је, ја знам да су се они прикључили мисији ОЕБС-а, шта даље, тамо, како, не знам, нисам улазио у то, а ОЕБС је имао политику да смештај налази по кућама албанским, значи нису смештени у ни једну српску кућу да су

закупили, тако је то текло. Ја сам с њима склопио уговор имам уговор са њима, то је што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте преговарали са том америчком мисијом и са мисијом ОЕБС, кажете да су из Општине били, ко је дошао?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја мислим да је тад био председник Извршног већа и председник Општине дал је, они су их довели, вероватно су они прво дошли у општини па су вероватно питали шта, какве капацитете Општина има, вероватно, пошто у Сувој Реци има хотел «Балкан» али је он ја мислим већ тада био заузет са лицима избеглим из Хрватске и Босне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто Вас питам, зато што Станислав Анђелковић који је био председник Извршног одбора, он је рекао да је мисија ОЕБС-а била смештена прво у Вашем мотелу, тако је навео?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па зато што у Сувој Реци кога да питате они не раздвајају шта је мисија ОЕБС-а, шта је та америчка мисија, јер они сматрају кад су странци дошли да је то ОЕБС и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите да је разлог, јер он баш каже?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да ли то, и ја да сам, да су они били смештени негде друго ја бих помислио да су то ОЕБС комплетно, али је то била различита мисија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нама каже да је често сарађивао са верификаторима па у том смислу Ви мислите да ипак он не зна то?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да, могуће да су они имали исти циљ и исто деловање, ишли су по селима, враћали се касно и то а међутим била је посебна мисија ја сам са америчком мисијом склапао, значи они су имали свог команданта, са њима смо имали уговор, ОЕБС је био посебно јер су и једни и други долазили на преговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, ти људи који су били код Вас, Ви кажете да су поједини се прикључили мисији ОЕБС, где конкретно је била смештена у Сувој Реци мисија, у чијој кући је била?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па мисија је била по кућама, ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У више кућа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да, у више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци, у више кућа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Сувој Реци је била, а била је и код куће беришанаца, значи и тамо је мисија била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се спомињало да је само била у кући Бериша на Рештанском путу, да је била мисија ОЕБС.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па мисија ОЕБС-а је била смештена од првог дана у Сувој Реци је била, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не конкретно локацију Вас питам, спомињано је само у тој кући да је била у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У тој кући знам да је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли су ти људи који су били код Вас отишли у ту кућу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па неки јесу, не знам конкретно ко, шта, како, више нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште Ви водили неке разговоре са тим људима да евентуално се они задрже, да буду у том хотелу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не, нисам, јел ту је, нема шта са њима преговоре, то одлучује неко други ја кад сам и склопио посао са њима ја нисам преговарао са командантом те мисије него прво је дошо један човек који је био одређен да погледа смештај да ли је одговарајући па је онда дошо други човек који је преговарао око цене смештаја, тако да, нисам ја улазио у то, то је дошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у смислу да Вам понуде неке друге услове да остане, не?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, то је било децидно, Милошевић је ускратио америчкој мисији да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То сте нам рекли.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Е, то је то, значи кратко и јасно и није било да ја убеђујем њега, јер вероватно, знао сам да он не одлучује о томе, кад би он одлучивао јер су они били изузетно задовољни са смештајем, значи комплетно цео хотел су имали на располагању, имали су халу за смештај возила, имали су за оправку своје мајсторе, значи имали су изузетне услове за смештај у хотелу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто су кажете поједини људи отишли у другу кућу, јел тако?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од чланова Ваше породице отишао у другу кућу ту где је била мисија евентуално да обавља неке послове?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од Ваших чланова породице?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, млађи брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миомир?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, Миомир, кад су они били амерички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад он одлази у ту кућу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па кад су и они отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад, истовремено.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, они су повукли своје обезбеђење које су примили, значи ту је у обезбеђењу радио и млађи брат, онда су

они повукли своје исто обезбеђење, дал су сад све њих примили колко је било у обезбеђењу хотела, пошто ипак хотел је велики објекат дал су их све примили, не знам, али млађи брат, њега су повукли да код њих ради даље, и он је радио док су они напустили Косово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи све време је радио ту?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците како се то одвијало, где је он био на обезбеђењу, јел то, како, опишите нам где је тачно, да знате која је то кућа, где је било, опишите нам каква је то кућа, чија, ко је власник те куће?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па брат Вам је ту радио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па добро, па није било толико интересантно да ја питам ко је газда куће, радио је у тој кући, знам која је кућа, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то кућа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Двоспратна кућа, они су радили у обезбеђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било обезбеђење, да ли, мало ми опишите, добро саслушаћу наравно и њега али јел то било око куће унутра, како?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, то не могу Вам рећи, вероватно је било рачунајући да је, како су хотел обезбеђивали обично је било двоје на пример испред куће, онда унутра, у згради, то је било то, нису они обезбеђивали као полиција да је око куће буде обезбеђење, обично је то тако у хотелу било, испред хотела, испред врата, стајали су двоје, наиђе возило они приђу, исконтролишу са оним апаратима, имали су, исконтролишу, е то је, не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел имао он своју просторију у тој кући, канцеларију?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, то не знам јер нисам улазио да, нисмо око тога причали дал имају, вероватно негде су седели, вероватно је била просторија, е сад, не знам ја ни колко је њих било у кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је, до када је он био?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па док је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20. 21. 22. марта, у том периоду?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па кад се ОЕБС повуко, не знам датум, мислим сулудо да, нисам ни тада, можда после месец дана да ме неко питао ја не бих знао којег су се датума они повукли, кад је комплетно мисија отишла са Косова они су се повукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад су се они повукли, да ли сте Ви уопште нешто са Вашом браћом и са Милорадом и са Миомиром нешто коментарисали о тој мисији кад су одлазили, да ли сте нешто коментарисали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нисмо, нисмо коментарисали око тога, иду људи, били су код нас, док су били што каже, било смо ми као и власници задовољни са њима као и они са нама, други је одлучио тако, знало се да то неће трајати сто година, питање је, што каже, месец, два, три, пет, могли су још да буду, тако да није, нисмо имали шта да коментаришемо то је одлука неког другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време Ваш брат шта је био, на којим пословима и задацима је?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милорад?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Милорад, он је радио у Државној безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто причал да је нешто пронађено у време бомбардовања, да је нешто пронађено у тој кући, да ли сте Ви нешто коментарисали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са браћом о томе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дал Вам је Миломир нешто причао да евентуално нешто има у кући?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Није причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу неких локатора, неких сателитских телефона, ЦД-а, да ли сте ви водили неке разговоре?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нисмо водили разговоре око тога, они су имали своје те локаторе, ја прво и не знам како изгледа, и да сам то видео ја не бих знао како изгледа, мислим, нисмо причали око тога, причали шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли Вам је познато, да ли Вам је Миомир нешто о томе причао?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, није причао, ја не знам ни дал је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је Милорад причао?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Није Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни он ништа о томе није говорио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Није, то службене ствари он никад није коментарисао око тих ствари, нисмо, није поменуо мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте кажете били при Народној одбрани, радили сте у центру везе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то зграда иза Општине?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком спрату сте Ви били?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па није било одређено има тај први спрат, други спрат и приземље први спрат, центар везе је био доле, значи ако, мењали смо се по потреби тако ту, мора неко да буде ту ради тих веза, одемо горе, будемо, седимо, ако има неко задужење нешто да се, зависи шеф шта каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама ту био шеф?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Зоран Станисављевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран Станисављевић?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коју сте Ви функцију имали и да ли сте уопште имали неку функцију?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја функцију, ја сам био с њиме стално, ја сам функцију, никад нисам имао нешто одређено а је он мени званично реко ти си ово, ја немам чин у војсци, ја мислим да, био сам изашо из војске као разводник тако да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је нама овде рекао да сте Ви били заменик шефа одсека, а Петковић Драгољуб нам је рекао да сте били помоћник, па шта сте од тога били, заменик, помоћник?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја ништа нисам добио ни да сам заменик, ни да сам овај, нит ме је именовао, нит ми је дао папир да сам овај, можда сам ето од тих људи који су били у Народној одбрани за време рата, као резервисти пре тога био на неким функцијама у општини, па можда и због тога он мене сматрао или, стално сам с њиме ишо, мислим то, увек је кад је требало за Призрен ишо сам са њиме, Приштину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само кад сте Ви мобилисани ту, кад сте мобилисани тачно?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па тада кад је објављено ратно стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно 24.марта је објављено бомбардовање, јел тако, јесте ли Ви тог истог дана или сутрадан или када?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја мислим да је сутра ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан ујутру.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја мислим да је сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неку униформу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па у почетку имао сам кошуљу горе, то сам у Народној одбрани задужио, наше, то су имали, доле носио сам фармерице цивилне, значи није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је то кошуља била, јел то маскирна, каква кошуља?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Зелена, зелена кошуља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то војна?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Војна зелена, није било маскирне, тек након можда месец, месец ипо, два, у Призрену смо били и тамо смо у магацину узели оне зелене маскирне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте задужили неко оружје?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте задужили?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па аутомат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутомат?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ко је био командант Територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Они су, не могу да се сетим имена, знам човека, они су кад смо ми већ били, они су већ били измештени из Народне одбране он је и раније имао канцеларију ту у Народној одбрани, радио у Народној одбрани, међутим вероватно кад је проглашено ратно стање он је са јединицом пошто је резервни састав подигнут, био измештен из Речана је, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то манекен, Новица Јовановић, манекен, спомињу га?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Новица, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ко је био његов заменик?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Е не знам, они су тамо имали доста старешина, ко је замемик, имао је тамо знам дечко који је погинуо да је и он имао, био ту, дал је заменик, помоћник, нешто је исто из Речана дечко али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је био доктор Бобан Вуксановић?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Он је био код њих тамо, он је био код тог у Територијалну одбрану, коју функцију не знам, значи он је долазио и у општини, долазио је и у Народну одбрану, али је колико сам ја упознат њему распоред био код њих доле, какву је функцију, шта има, јер ми за време рата нисмо много контактирали или шетали, на пример да смо ми сад неким задужењем имали неку везу са Територијалном одбраном да смо сарађивали нешто, онако, ја колко знам, нисам ја одговоран нит сам упућен у те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли знате, да ли је мобилисана.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Али не знам, знам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците ово, Територијална одбрана у Сувој Реци као формација је постојала, јел тако?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колко је бројала ту људи, јел то вод, батаљон?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате колико је било људи?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били стационарани?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па они су, ја мислим у прво време били у Средњошколски центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Средњошколски центар?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то прво време, кад?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка бомбардовања?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја мислим да је почео, кад је проглашено ратно стање да су тамо били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваш брат најмлађи Миомир?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да, па он је био код њих у Територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код њих је био, у том Средњошколском центру?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, па су онда, знам, касније били у другој згради код парка, стари Комитет је раније ту био да су ту били смештени, јер у, даље не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Миомир је исто био при ТО, јел тако?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да, он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само ово, ко је обезбеђивао Вашу зграду, зграду Општине, ко је ту обезбеђивао, ко је вршио обезбеђење?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нашу зграду смо обезбеђивали наши људи ту који су били у тој згради, значи ми сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада вршили обезбеђење?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: По један човек. Па у почетку тако, био сам ту али нисам, онако, ипак сам онако, не знам, шеф је одређивао ко ће да буде преко дана је, сви смо били ту, увече тако на два сата неко био стално дешурни и због везе и испред ту у улазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се конкретно дешавало тад од 24., односно од 25., кад сте Ви мобилисани, кажете да сте били на систему тих веза, шта се ту дешавало, јесте ли имали ту неке конкретно задатке, да ли Вам је неко нешто јављао, опишите нам мало Ваш посао како се одвијао?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ми смо имали везу са српским селима, са људима у српским срединама Општине Сува Река, они су

имали те мотороле и повезани били са центром везе, значи ако је нешто требало они су јављали какво је стање, ако је требало нешто да им се достави, да неку поруку нешто, значи све је ишло преко тог центра везе, колко сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то резервни састав био по селима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они јављају?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали задужена нека, лично Ваша средства везе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте, и имали сте у канцеларији?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте у канцеларији имали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У канцеларији је, у тој канцеларији је била та радио станица, не знам сад ни ја, то су пре рата још и било ту инсталирано колко сам ја упознат, значи свако српско село задужен тамо, задужено лице имало је те мотороле и, значи, шта је било потребе, они су обавештавали, јављали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, јел то само било по тим селима Ваших територијалаца?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и још негде?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте имали контакте у Сувој Реци самој, пошто је то са селима јављено вама?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја мислим да је то овај, са селима и зато уведено да би имали у нека села било је било ризично ићи, сад неко тражи шта знам, помоћ или нешто, значи тим везама су они обавештавали, али у граду је, у граду није то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, 25.марта, пошто сте мобилисани, долазите у зграду Народне одбране, Територијалне одбране јел тако?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чујете да ли су неке акције у току, да и чујете пуцњаву, да ли чујете било шта да се нешто дешава у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па било је пуцњава, било је пуцњава, али није било препоручљиво да човек много улицом шета, значи то се избегавало зато што било је опасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви били смештени у Сувој Реци, кућу сте имали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стан. У односу на Општину и зграду Народне одбране?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У другом делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У другом делу, где је то, који је то пут?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па то је било код Дома здравља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Дома здравља?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, ту сам имао стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште приметили када сте долазили у зграду, да ли сте приметили нека униформисана лица, војску, полицију било кога, кад сте долазили до зграде?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па полиција, и полиција је ишла својим пословима, значи возилима и тако, она полиција која је била и по граду, ту значи пролазили су колима и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не питам Вас то што је уобичајено, него тада јел Вам баш било нешто неуобичајено 25., да се нешто дешава?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Експлозије да ли сте имали прилике да чујете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте видели?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели нека возила, ципове, камионе 25.?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава 26., јесте ли Ви целог дана 25. били у згради?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја не могу тачно, ми смо првих дана стално ишли за Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првих дана?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, првих дана шеф је Зоран Станисављевић ишо, ми са њиме, ја не могу сад да се сетим тих детаља и са сигурношћу да кажем у пролазу да ли су пролазили камиони, мислим није то детаљ који би остао у памћењу да могу да сад кажем са сигурношћу пролазили су камиони, било је, пролазила је полиција возилима, ишли су патроле по, али нешто неуобичајено ту ја, јер смо већином били у Народној одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми кад, кад би сте ишли, кажете да сте често ишли тих дана, првих дана у Призрен, кад у које време ви крећете од прилике?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па зависно од осам, девет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јутарњим сатима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, у јутарњим сатима, пола десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где идете, колико се задржите, с ким обично идете, испричајте нам о томе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ишло се код његовог шефа у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Мислим да се зове Лука, значи то је та веза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас вози?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па Зоран Петковић је увек возио, значи Зоран Станисављевић је ишо, ја сам ишо, по некад је ишо неко још из Народне одбране или је, ја мислим Мића да се зове, некад ако је имао послове он је био не знам да ли за цивилну заштиту Драги дал је, не могу тачно сад да кажем, некад је неко кад има поса у Призрену, Призрен је ипак град па треба да заврши још неки поса и да купи, ипак је у Сувој Реци продавница није било, мало, једна српска продавница која је држала то сувомеснато и прехранбене артикле па се користила прилика, али не могу сад да кажем тај дан је ишо тај и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Петковић Зоран мобилисан кад и Ви?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА : Да ли је био тих дана у униформи?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: И он је исто имао зелену кошуљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирно зелену?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не маскирну, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Него кошуљу зелену, ону војничку стару кошуљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војничку?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао, јел можете да га опишете у то време како је изгледао, тад кад је мобилисан кад и Ви?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Зоран?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Овако физички мислите и лик?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, како је изгледао, опишите га како је изгледао.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па добро, шта је обуко, па био је крупан, висок, крупан, баш онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он Вас је возио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим углавном возилима сте ишли, кажете да сте ишли са овим путничким?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па и путничким возилима, имала је једна ја мислим «аскона» па имала једна «128», дал је касније кад, не знам, тако ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте уопште сећате тог 26-ог, да ли сте Ви ишли у Призрен?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја не могу да, ако је сигурно јесам, јер првих дана смо сваки дан ишли, не могу да сад, доста је времена прошло да ја сто посто кажем, али ако је шеф ишо у Призрену ишо сам ја, значи увек сам ја с њиме ишо, једино једном сам за време рата био у Крагујевцу, то је било можда после два месеца на један дан, а иначе за Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да покушам ја да Вас можда мало подсетим, да ли сте тих дана, значи тих првих дана када сте ишли у Призрен, да ли сте евентуално у повратку из Призрена свраћали да обиђете неку војску, носили цигаре, да ли сте свраћали у Ђиновце, Топличане, и обилазили војску?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па у Топличане имали су наши та Територијална одбрана они су били ту на обезбеђењу тог дела пута, јесмо свраћали и носили значи кад је требало и цигарете, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих првих дана, да ли сте?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Тих првих дана, не могу, али могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То је било сигурно, значи свраћали смо некад и што каже само да свратимо јер смо, сви су то људи наши из Суве Реке с којима смо живели, па свратимо, видимо се и тако, јер је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И увек је Зоран возио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Увек је Зоран возио осим у једном периоду је кад је дужио пупму, значи у том периоду није био код нас, био је негде значи кад заврши смену на пумпи онда је долазио у Народној одбрани е у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да је он био у тој војничкој кошуљи, он каже да је био искључиво у цивилу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја, колко се ја сећам ја кажем оно што по мом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је носио све до краја априла месеца, тек онда је.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: По мом сећању тако, ја не могу, ја кажем оно, јер ја сам носио јер нисам нашо униформу комплетну носио сам кошуљу горе, можда је и он носио ја сам некад ту кошуљу кад

оставим кући да се опере тог дана нешто друго док се осуши, јер је ризично било са аутоматом ићи кроз град у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам Вас питала тад кад га, кажете да је био у војничкој.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не, не, ал кажем ја, ја по моме, сад не знам дал је он тих дана носио, али ја како га ја памтим, прошло је осам година, али колко ја сећам се сад било је много људи па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми ово сада, да ли је значи од 25. 26. 27., била нека интензивнија пуцњава у вашој близини, кад кажем вашој близини мислим на вашу зграду где се ви налазите Територијална одбрана, да ли сте Ви чули неку интензивнију пуцњаву, неке експлозије?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па можда је било, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ал да Ви памтите, не можда значи, шта Ви памтите?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не могу ја да се сетим да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Упало у око оно, чује се током целог, рафал и то али нисмо више обраћали пажњу ко пуца и како јер је већ ушло у нормали током рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате ко је Андрејевић Миодраг?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: И он је био у Народној одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којим пословима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Он није био у центар везе али је нешто исто по неком питању другом радио, да ли је нешто било то око задужења регрутације, не знам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Мирослав Крстић?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Исто, ја мислим да су њих двоје то радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е видите, кад је овде Мирослав Крстић био саслушан у својству сведока он је рекао да је таква била интензивна пуцњава да су сви заузели положаје на прозорима јер су помислили да је нападнута полицијска станица, да ли можда могу да Вам освежим памћење, сећање?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не могу ја то да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад чак он описује, Мирослав Крстић, да пошто су заузели и гледали шта се дешава да негде поподне, чак и поподне са прозора су видели неку групу младих људи који иду горе-доле и видео је неки камион цераду је видео.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па можда је он то видео, ја то нисам видео

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити сте чули ни пуцњаву, ни експлозију ништа од тога нисте чули?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја то нисам чуо, експлозију нисам чуо, можда је нека експлозија нешто било, ал да је то тако било интензивно да, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер Ви знате ко је Репановић Радојко?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Био је командир полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево и Репановић Радојко каже да је била таква интензивна пуцњава да је морао да застане, он се враћао обилазио је положај па се враћао па је морао да застане јер се толико пуцало да није могао да прође, па је помислио да је нападнута полицијска станица?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па пуцало се, можда се пуцало али ја не могу да, нисам ја видео где се пуца, шта се пуца, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако не видите, али чујете ваљда, то Вас питам, ако не видите, да ли чујете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не могу, ја се не сећам да је тог одређеног дана било, ја кажем да је то било пуцњава, појаве и, али ја не могу да сад кажем пуцало се тог дана да сам ја то чуо, пуцало се, пуцало се, па ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је удаљен Занатски центар од Ваше зграде?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Можда, не знам 150-200 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Толико?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, зграда Народне одбране, па је двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел су у истом дворишту зграда Народне одбране и Општина?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да у истом дворишту, али је на једном крају Народна одбрана на другом крају је Општина па је онда главни пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ми имамо овде и фотографију, неки су чак рекли да је на 50 метара се налази Занатски, не тако далеко.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па добро, на 50 метара, па не бих баш реко на 50 метара, може свако да каже од ока колко, ја можда, не знам, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека буде по Вама да је 150 метара, дал је могуће да се не чује нека експлозија и пуцњава, дал је могуће и на тој раздаљини да се не чује?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па дал је могуће, могуће да је било ја не кажем, ал ја се не сећам да је, тог детаља да је било пуцњаве, пуцњаве је било, константно се чуло пуцњава, међутим ја се не сећам да је било такве експлозије да сам ја то, да је то остало ми у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у то време били у контакту са Милорадом, значи 25. 26., да ли сте у контакту са њим, да ли знате где је он, шта се дешава?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па у контакту јесам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте били у контакту, јел сте се виђали код њега кући, јављао Вам се?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па обично после подне одемо кући да ручамо, пресвучемо се, зависно, тако се онда видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поподне, а у току пре поднева јесте ли се чули можда некада?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па дешавало се да се чујемо, сад ја не могу да одредим, телефоном окренем кући њега, ако је ту и то, а сад, нисмо се телефоном, није било као сад мобилних телефона па да будемо стално у контакту, обично после подне одем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он имао нека средства везе са собом?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, он није имао везу коју смо ми имали из Народне одбране ако је имао мотороле оне њихове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас да ли сте пре подне контактирали, дал Вам се јављао?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Пре подне наиђе, дође он у Народну одбрану значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он изгледао у то време Милорад, где је био смештен, Ви кажете радио је на пословима Државне безбедности, где је био, с ким је био?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Он је имао канцеларију у станици полиције, ту је имао пре рата, за време рата, док није станица измештена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким је био у станици полиције?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Он је радио са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се овде забављате господине Палибрк, немојте молим Вас, па реметите ми, не могу да испитујем. Изволите.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Милан Јаблановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како су они изгледали, да ли су носили униформу, да ли су били у цивилном оделу, испричајте нам мало о томе, конкретно Милорад?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Пре рата он је имао стално је био у цивилу, за време рата је имао горњи део, то је кошуља војничка али маскирна, значи не она СМБ него маскирна кошуља јер је долазио да

тражи униформу и код нас, мене је баш питао да ли имамо у Народној одбрани уноформу маскрину, нисмо имали ни ми горе за људе који су били ту, набавио је знам маскирну ту кошуљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је набавио, одмах како отпочео рат?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па да, ја мислим, не знам дал је, где је набавио али је то има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је имао од оружја?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па од оружја носио је аутомат, имао је значи ја мислим као задужење и, у станици дал је то хеклер, не могу ја те називе не знам, али је аутомат знам, носио је кад сам га и виђао, значи виђали смо се нормално свакодневно зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао пиштољ?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па пиштољ, вероватно је имао, сад можда га носи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не вероватно, него да ли Ви знате, само кажите знам, не знам?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па пиштољ, пиштољ се носи за појасом тако да није баш упечатљиво да ја кажем јесте носио пиштољ ако га ја баш нисам видео, пиштољ, пиштољ се носи за појасом одозго, не носи се да свак види пиштољ, имао је задужење пиштољ, сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пре рата кажете да је био у цивилу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је уобичајено носио то пре рата, значи током почетка, почетком марта месеца у чему је био?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па судија, то је одело, он је имао, није имао службено одело, он је носио своја цивилна одела, носио је одело, носио је кошуље, носио је јакне, носио је сако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве јакне је носио, то сте нешто говорили код истражног судије, какве јакне је носио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па имао је јакне и можда две, три јакне, имао је јакне, ако Вас интересује боја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па имао је и браон, имао је и црну, имао је и јакне као јакне, носио је значи нормално као што свак иде на поса данас у оделу сутра у кошуљи, прекосутра тексас јакна, тако да је, то је што се тиче тога, нормално није имао једну ствар па носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми Ви кажете да ништа нисте чули неку интензивнију пуцњаву, експлозију, то Вама ништа није познато око тога, када сте Ви и, у ствари да ли сте уопште чули да су убијени чланови породице Бериша и то масовно да је било убиство?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па масовно убиство прво није се ту коментарисало да су била убиства, причало се код грађана да је било у

Занатском центру тих дешавања, да су то породица беришанаца, ја сам тек сазнао кад смо овде дошли, значи конкретно да је било горе дејстава и да је било тога, причало се, нико прво што пуно са грађанима нисмо имали контакт зато што су сва мушка лица била по неком задужењу, ко је био од 18 и навише сви су они били у Територијалну одбрану, са женама нисмо пуно контактирали, ми дођемо кући одморимо се сат, два, вратим се у Народној одбрани горе, будем горе, ако одемо за Призрен одемо за Призрен, вратимо се назад, значи то је та релација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али кад то први пут Ви чујете да је било у Занатском центру да су убијени, кад први пут чујете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па шта знам, не могу тачно можда у Занатском центру можда дан, два, можда да је, али нико није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде Ваш брат каже да је он чуо 26-ог и то у вечерњим сатима да је чуо да се десило неко убиство, неко страдање, да је чуо да су Роми причали, па дал сте нешто коментарисали са њим по том питању, да ли можда он Вама нешто саопштио или Ви њему или било шта да сте?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, није ми ништа, не могу сад да се сетим ја, можда смо проговорили неку реч али ја нисам имао информације да ја на пример кажем, није, ја верујем у то време људи нису имали неке информације да кажу ко су погинули или ко је то урадио јер људи су свуда били по терену, имали своја задужења тако, нисмо имали пуно контакта са људима одраслима, значи свако је радио неки свој посао и било је ратно стање, није се пуно кретало зато што и НАТО бомбардовање, авиони су нон-стоп кружили горе, није било ни препоручљиво да се много креће по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Јашара Беришу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он радио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Радио је на бензинској пумпи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад га Ви последњи пут видите?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па пре рата можда, можда онако у пролазу, не могу али знам, познавао сам човека, био је фин, коректан човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли знали шта се догодило са њим?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па чуо сам, за њега је неко у Народној одбрани рекао да је погинуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, кад Ви кажете ко је то рекао у Народној одбрани?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не могу ја, дал је, не могу, дал је то Југа био, који је исто, али не могу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Анђелковић Станислав каже «Нишавић Мики дошао у зграду Општине у канцеларији председника Општине да су били и рекао да је страдао Јашар Бериша, а да је чуо сада на улици»?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па на улици нисам сигурно чуо, можда сам, не можда него, у Народној одбрани је неко коментарисао, ја мислим да је то Југа реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел Ви после одлазите у Општини па Ви саопштавате, јел он тако каже, прокоментаришите то, да ли сте Ви ако сте чули од Југослава, јел тако Југослава?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви онда отишли у зграду Општине па сте саопштили?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нисам, ја мој, Општина и Народна одбрана значи зграда до зграде, значи 50 метара колко има, не знам сад, пошто Ви кажете толко, можда сам ја отишо у Општини, нисам отишо да кажем да у Општини, можда сам ја отишо неким послом и реко, ипак је Јашара, Јашар је дуго радио на бензинској пумпи и тако да га сви који имају возила знају, јер то је била једина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, одговорите ми конкретно ово што сам Вас питала, значи јел Ви одлазите и кажете, тако каже Анђелковић, чули сте шта сам Вам предпочила, Ви долазите значи, он каже сада се десило, сада на улици је чуо?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, то се ја не сећам тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Тога се ја не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, ако не знате сада или данас или било кад дал сте ушли у Општину и рекли страдао је Јашар Бериша, да Ви саопштите?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па, дал сам ја тада, можда сам ја отишо у Општину коментарисао али око тога, и можда, не знам дал су, ако су они пре тога да ли сазнали или нису или тек сазнали кад сам ја наишо и реко, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, кажете познавали сте Јашара Беришу, можда, мислим мало ми одговори Ваши не одговарају можда, десило се убиство, чули сте за страдање, па јел Ви коментаришете или не, то је нешто што је немогуће да се не сећате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па судија осам година, коментарисало се сигурно о Јашару кад се сазнало, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма да ли сте Ви коментарисали, дал сте Ви саопштили уопште?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не могу да се сетим тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Тога не сећам се ја, да сам ја, то се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте онда уопште прокоментарисали са Милорадом за Јашара?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па овде су били сведоци који су рекли цела Сува Река је знала да је убијен Јашар Бериша, па зато ми мало неуобичајено значи да, то се прочуло, да Ви ништа не коментаришете, да Ви ништа не разговарате о томе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Са којим Милорадом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вашим братом.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: А ја сам мислио Милорад Стојановић који је био помоћник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не на Вашег брата сам мислила.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Мишко, добро ја, нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мишко, добро, да ли сте уопште са њим икада прокоментарисали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па вероватно, сад не могу ја да каже јесам, јесмо вероватно, сад могу, не могу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је он нешто рекао?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није рекао? Да ли сте видели, пошто је Занатски центар ту одмах, да ли сте видели нека оштећења, да ли сте видели неке паљевине, да ли је нешто горело?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Занатском центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели ту нешто?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Занатском центру ја нисам видео, ја немам нит сазнања да је у Занатском центру било те паљевине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви спавали тих првих дана?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Народној одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Народној одбрани?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште нисте излазили?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ишо сам до куће, враћао се, онако, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел видите, да ли осећате неки дим, да ли је нешто било, да ли је горело нешто?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Занатском центру не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Да ли сте чули на Рештанском путу да је било нешто, да ли сте чули да ли је конкретно где је боравила мисија

ОЕБС у тој кући да се нешто догодило, где Вам је и брат радио да ли сте и ту нешто чули око тог случаја?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Од грађана, то што се причало да се десило у Занатском центру да је било тога, значи није нешто конкретно за ту кућу да је то, било је кућа које су гореле, то смо видели, видимо, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где видите те куће које горе, где, у ком делу, које су то куће, чије, албанске, српске, које су куће гореле?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У том делу гореле су албанске куће, Срби су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел питате које запалио те куће?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, па кога да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Бонан Вуксановић, доктор Бобан Вуксановић, да ли је долазио у зграду 25. 26., у зграду Народне одбране?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Можда, не знам, ја то не могу да кажем дал је долазио, долазио је често код Зорана, шефа, дође, оде, али ја не памтим дал је он био 25. 26., дал је Бобан Вуксановић долазио, долазио је док није погинуо за време рата је долазио, сад није можда долазио сваког дана, долазио је можда на два, три дана, некад можда на, мислим, нисмо то обрађали пажњу нити водили евиденцију да ли је неко долазио, мислим нисам, није било битно да памтимо то, није он с нама контактирао нешто службено, радили поса службено па да се вежемо за његов долазак, ако је нешто долазио и службено долазио је код Зорана Станисављевића, а кад дође, ако се видимо у ходнику или у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте имали прилике да видите 25. 26., неке камионе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ципове?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Ваш брат возио, Мишко, у то време првих дана, шта је возио, које возило?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па путничко возило, али сад не могу ја службено њихово возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам шта он вози, немојте ни службено ни приватно него шта је возио тих дана?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па путничко возило, не могу сада да, јел то је њихово службено возило, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па које је службено њихово возило, ајмо тако да пробамо, које је службено возило?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па дал је «Нива» била, дал је, то не могу да, дуго времена је прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је уобичајено да је возио, он каже да је често мењао возила због безбедности па сад колко је то возила било ту?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па имао је знам раније је возио «Југо», онда је имао «Тојоту» једну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само говоримо за почетак бомбардовања, од 24.марта, тих дана?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па да, имали су у станици возила сад ја, ја Вам кажем шта је, онако што је он имао, сад шта је возио 25-ог и ја не знам шта сам возио 25-ог, не могу да се сетим ни пре три месеца, значи где сам био, а шта је возио, знам шта је од прилике имао од тих возила, касније су добили онај блиндирани, не знам, дал месец дана, не могу сада ни то да кажем ал знам да су, да је добио из Призрена од шефа блиндирано оно руско возило ради безбедности, ето то ми је на пример неуобичајено возило тога њега знам да је добио и да је користило, кад је тачно било да кажем не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците тих дана од 24-ог, па до краја марта месеца јел он стално одлазио у седиште своје, где је било седиште Државне безбедности у полицијску станицу, јел стално одлазио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Призрен или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не него у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел одлазио свакодневно?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па док је горе била станица одлазио је, ја не могу да, сигурно је био јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли нешто разговарали, добро знам да је то специфично послови Државне безбедности, јесте ли разговарали нешто у смислу имам посла, немам посла, јел причао нешто о томе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па није причао, о послу није причао, ја прво што ја онако лично знам посао као Државна безбедност нема шта да ради, зна се послови Државне безбедности колко ја лаички знам шта су послови Државне безбедности а у рату па не знам шта би могло, ја кад се и сретнемо где си био и тако, значи, или ако се пре подне видимо кажи ми ако иде овај негде, ипак пита он мене и, ипак је било ратно стање водили смо, нормално да смо за једни друге водили рачуна где су били, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли Вам је познато нешто да ли је било пљачкања у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па почетком рата је било, пошто су већина продавнице у главној улици, било је лупања стакала, вероватно је сада народ улазио, узимао робу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју, чију робу, које куће су то биле, продавнице?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па то су продавнице, Срби продавнице нису имали, значи ја сам имао једну продавницу ауто делова, Балкан је имао једну продавницу прехране, једну продавницу исто ауто делова њихових.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел опљачкано нешто Ваше?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А значи кажете ове друге продавнице Албанских кућа су биле?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, шта знате о томе да кажете, кад је било то пљачкање?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па почетком рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се предузимало да ли знате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па знам, јер сам био укључен у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас и питам.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Било је ломљења тих излога, неко је сад прође узме нешто, била је екипа из Призрена, ја мислим да је то привредни криминал, дошо у Сувој Реци, и радио по том питању, Општина је формирала комисију, ја сам био један члан те комисије и кад дозна да нека продавница да је излог изломљен камионом је долазила екипа, значи пописивали смо ствари и носили у магацин, значи то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био тај магацин, чији?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па имало је, један је био, то су биле Балканске, тамо где је Балкан имао продавницу имао још једну просторију, тако да је роба смештена у тој просторији а онда је узета још једна просторија од фирме «Градац», ту је исто роба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по чијем налогу се смешта та роба ту?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: По општинском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По општинском?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, Општина је формирала комисију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко, који су људи који су задужени да ту робу да кажем складиште у те магације?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па у тој комисији био сам ја испред Општине, значи они су одредили, био је из финансијске полиције био Спаса Антић и из привредног криминала који је радио у Призрену а био је ту житељ Суве Реке, не могу да се сетим његовог имена, значи и он је био трећи члан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте код истражног судије неког Цезу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: А то је била екипа која је долазила из Призрена, која је касније водила истрагу, ко је шта узео, значи од грађана кад сазнају да је неко ушо у продавницу ауто делова узео гуме, они су позивали, правили записник, неке водили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово сте Ви склањали робу значи док још је могло да се склони?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А поједину робу коју нису, јел то хоћете.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ко је пре тога уграбио па покрао та екипа је била водила истрагу а ово, а ту рову комплетну која је била изложена, значи да је остало у продавнице то би вероватно за време рата неко покупио, то је било смештено, значи било је, имало је брашна, имало је, онда је неки артикли су по налогу Општине слати по селима горе српским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та екипа из Призрена која је долазила, ко је све чинио ту екипу из привредног криминала што наводите?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Три човека, ја знам тог једног, значи знао сам њега лично, тај Џеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Радио је у Призрену у привредном криминалу и Ви сте то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим шта је био по националности?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Он је био Муслиман ја мислим, Муслиман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Инстистирам на томе зато што сте рекли Горанац је био па због тога?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па Горанац, Муслима, добро они су Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта сте Ви у томе били?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви, јесте ли били са њима у тој екипи?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам како знате да су они долазили?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па долазили су зато што су хапсили људе, сви су оно причали еј, привео је овог, знам да сам једном ја давао изјаву неко се позвао сад не могу да се сетим ко и око чега, али знам да сам давао изјаву да потврдим дал је он реко да је био с нама или не знам, зато знам да је, а виђали су их по граду, значи они су читав дан дођу јутру и онда су читав дан по граду, узимају информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел свраћају негде ако су по граду, а где они то испитују?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Они су у суду имали једну канцеларију, ја кад сам давао ту изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У суду?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То је било у суду, да ли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У суду су имали канцеларију где су испитивали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ту сам ја давао изјаву, да ли су они, где је станица у станици, да ли касније где је станица била измештена, да ли су они и са њима контактирали да ли су тамо имали неку просторију, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то стална екипа била, ако су долазили из Призрена?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па њих троје су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих тројица?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су били обучени и како су били наоружани?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Они су били у цивилу, су њих троје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Искључиво у цивилу, шта значи у цивилу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па цивилно одело, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто стално долазе, зато Вас питам, да ли је то једно те исто одело, да ли нека униформа црно, браон?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па јакне су, па сваког дана смо их виђали тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стално се спомињу неке јакне па какве су то јакне, јесу ли то црне, кожне, браон, какве су то јакне?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па јакне ко јакне, не могу ја сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обичне јакне, ништа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па обичне, да, обична јакна, човек је ако је купио на пијацу обична.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи они су у цивилу, јесу ли наоружани да ли знате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па да, имали су, били су наоружани, а значи, ја, сви смо их знали зато што су привођали људе, привођали су и у селу, знам да су неке у селу исто привођали по томе су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А којим возилима долазе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја, путничким возилом, сад дал је «101» био, али путничким возилом, није неко возило онако да је упечатљиво, да човек запази али долазили су путничким јел су стално долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте рекли да су имали неко оружје, аутомат, дуге цеви, јесте ли виђали то?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, па кретали су се, нормално са наоружањем су се кретали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и пошто сте Ви били у овој комисији која је робу складиштила, реците ми ко је био задужен тим магацином?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нас троје, значи са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Искључиво Ви?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је имао кључ од магацина?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја сам имао кључ од магацина, значи по потреби у магацину улазило се само и издавало, кад су троје присутних, касније је кључ из финансијске полиције узео, он је држао кључ из финансијске полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли је било још неких, да ли сте чули за Посебну јединицу полиције?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Посебна јединица полиције, па да, ПЈП како су их звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били смештени, ко су ти људи, ко им је био командант, кога сте виђали, да ли сте уопште неког виђали, да ли сте познавали, испричајте нам мало о томе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја знам за Посебну јединицу која је била та призренска посебна јединица где су били наши људи из Суве Реке, значи активни полицајци призренски, полицајци и ово, али они су значи радили свој посао и пре рата као полицајци а кад су на терену ишли ишли су на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што говорите, говорите о призренској посебној јединици?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате да су дошли из других крајева Србије?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па било је полиције из других крајева Србије али ја не знам да ли је то Посебна јединица полиције или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где су они били смештени, ти други који су долазили са стране полицајце где су они били смештени у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Тачно не знам, можда у Балкану, у балканском хотелу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они изгледали, како су били обучени?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па униформе, полицијске униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве, плаве, зелене?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Плаве, плаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плаве.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја мислим плаве, да.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Судија ја се извињавам, морам да напустим суђење мењаће ме колега Бирман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли сагласни. Добро хвала лепо, наставите. Да ли сте чули ко је «Чегар», и шта значи «Чегар», да ли Вам нешто казује «Чегар»?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никад чули?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви док сте били на систему веза, Ви сте једину комуникацију имали са људима са тим резервним саставом који је по селима а ни са ким другим?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да, нисмо имали везу, нисмо могли ми да слушамо везу полиције, везу војске, и то, значи то је била само веза, значи директно са тим телефонима које смо ми дали, то је била та веза, значи нисмо могли да сазнамо на пример, да слушам ја станицу полиције или неку овако са терена тако да нисмо имали те информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли коментарисали нешто са Вашом браћом о Посебној јединици полиције о полицији која је била са стране, да ли су Вам они нешто говорили, причали о томе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нисмо коментарисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Полиција са стране је долазила уназад пре рата и две, три, пет година је стално полиција у Суву Реку била на испомоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неке контакте уопште са полицијом и са полицијом локалном, да ли сте имали неке контакте, неку сарадњу са њима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Пре рата или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не за време?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: За време рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакву?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, ја колко знам не, са полицијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад испричајте нешто шта знате у вези преузимања пумпе, како је дошло до тога, како се пумпа преузела, ко је преузео пумпу, како је то ишло?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па вероватно је Општина одредила комисију, мени је, ја не знам шеф вероватно Зоран Станисављевић реко да идем, ја мислим да је ту био Слободан, презиме не могу да се сетим,

био је директор школе у Лешану, нас двоје, да Ристић и, нас двоје знам сигурно, и одређен је Зоран Петковић да прузме пумпу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то одређује?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па Општина одређује то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко конкретно, ко Вас уврштава ту у ту комисију, ко Вам је реко?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па мени је реко Зоран Станисављевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта Вам каже, зашто, зашто сад Петковић Зоран долази на пумпу, мора да Вам каже нешто?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Преузима пумпу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога преузима пумпу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нисмо ми улазили у то од кога преузима, радите попис на пумпу, преузима Зоран Петковић да ради на пумпи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, опишите како је то ишло, како се вршио тај попис, па вероватно сте коментарисали зашто, ако је радио претходно човек?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па јесте, знало се да је човек погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се знало?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако кажите.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: И зато преузима, ко га је одредио вероватно председник Извршног већа и председник Општине, јер они су одређивали све то, није мого Народна одбрана, Зоран Станисављевић или ТО да поставља човека на пумпу, сигурно су они то знали много више, сад не знам ја шта су они рекли али су били први људи Општине, а ми смо били изврши, иди тамо, уради ово, уради попис, потовари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам сада како се обавља тај попис, шта затичете, испричајте нам моменат када сте дошли на бензинску пумпу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Кад смо дошли на бензинску пумпу пописали смо оно што је било у пумпи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бензинска пумпа јел у оквиру Занатског центра?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ту одмах близу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел имате прилике да видите нешто, дал се ту нешто издешавало кад сте дошли да идете да вршите попис, да ли сте видели нешто неуобичајено да је ту било?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Код бензинске пумпе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се види пицерија нека ту код бензинске пумпе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не може да се види јер са, Занатски центар је са предње стране са пута, то је само зид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само зид.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Са унутрашње стране су локали, значи тамо је могло да буде и пет камиона с ове стране да се не види, значи имао је улаз у Занатски центар а унутра локали, то, то не види се уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта се дешава, дошли сте?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па пописали смо оно што смо затекли унутра бензинске пумпе, било је тамо уља, било је, шта још, можда гума, сунђера, не знам шта је сад било, ми смо направили записник комплетно све то, он је остао да ради ту, радио је неко време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то време, колко је он ту радио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па временски сад не могу да одредим дал је то било десетак, петнаест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Толико?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не могу сада да одредим али радио је на тој бензинској пумпи знам да га је после тога заменио Слави Јовановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што, где је он био после, где је био Зоран?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: После, знам да је полиција ова која је, ја мислим из Призрена да ли, они нешто око тога су водили истрагу шта је утврђено после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то што, какво сазнање имате, шта?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, мислим, незахвално је било питати у то време човека зашто неко води истрагу против тебе зашто ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је после тога Зоран, значи прво је био возио је, кажете био је возач, па је био на пупми, после где је био?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да, после пумпе ја мислим да је, не знам колко дана дал су га притворили у Призрену, онда су га пустили, вратио се код нас и до краја је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте говорили код истражног судије о полицији која је била, спомињали сте да су били неки из Крушевца момци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па било је полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте само рекли за ту полицију која је била из Призрена.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То је та, то Посебна јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате за те момке из Крушевца како сте рекли, ко су ти људи?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па људи полицајци, ал сад не знам ја у Крушевцу да ли су они били Посебна јединица тамо који су радили посамо само као Посебна јединица ил су били, они су долазили код нас на терену, значи долазили су из, били су из Крушевца, знам да су неки момци били из Ћићевца, долазили су и пре рата су били код нас, долазили су у хотелу горе, попили сок, тако знам, у разговору на пример кад се горе некад сретнем неког, ал не знам ја који су они, који посамо су они обављали, мислим то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога сте конкретно познавали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не могу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не могу ја по, имена не знам, видим га у хотелу, можда попричам тако необавезно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, направимо сад паузу једну па ћемо наставити са Вашим саслушањем.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ се пауза у трајању од 20 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала седите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија ако дозволите, бранилац првооптуженог Петронијевић, ја морам да одем, колега Палибрк ће ме мењати у наставку уз сагласност мог брањеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сагласни сте господине Митровићу, добро, хвала лепо.

Настављено је 12,40 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви смо ту, добро, хоћете позвати сведока молим вас. Да наставимо господине Нишавићу, хоћете ми рећи молим Вас, доктор Бобан Вуксановић јел он носио униформу у то време?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била униформа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Маскирно зелена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирно зелена. Реците ми да ли Ви имате сазнања, Ви знате где је био звоник, да ли је било неких полицајаца на звонику, да ли сте виђали у то време од почетка бомабрдовања?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па било је, сад зашто, вероватно због обезбеђења станице, пошто станица ту близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел то било уобичајено, јел сте виђали с времена на време или је то било неко обезбеђење, јел знате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел видите једног, двојицу, колко их видите?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, знамо да су ту обезбеђивали полицајци, значи да је ту било по мојим сазнањима стално, да је било ту то, осматрачница, како их зову да је постојало, колко не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа ближе не знате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро реците ми овако, рекли сте да сте кошуљу имали јел тако, у почетку бомбардовања, зелену кошуљу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да сте носили фармерке?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па да, панталоне, фармерке, сад зависно од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али овде је Анђелковић Векослав рекао да сте Ви од почетка НАТО бомабрдовања имали униформу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ма није, ја знам шта сам ја носио, а сад Анђелковић ако се сећа пре осам година шта сам, ја знам да униформе није било у Народној одбрани јер ја би да је било узео зелену маскирну, јел је била ако ништа друго интересантнија, лепша него кошуља СМБ и, није било то сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Нишавићу само пар питања. Председник већа Вам је предочила тврдње Крстић Мирослава везано за ту пуцњаву и тако даље, Крстић тврди још нешто, он каже да је у те просторије Народне одбране ушао Јовановић Југослав, да ли је то тај Југо кога Ви помињете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је он радио тај Јовановић?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам конкретно да ли је он био с нама ту у центру везе, био је ту ал конкретно не знам, мислим нисмо имали нека задужења осим колко ја знам ето то око те радио везе значи да неко стално буде ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е, он каже да је ушао Јовановић Југослав, плаче и каже присутнима ту да су убили Јашара Беришу одмах након те пуцњаве, а ја га нисам питао ни ко ни шта и тако даље, да ли Вас то на нешто подсећа, јел и Ви рекосте да ли сте чули од Југа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па да неко је, ја мислим од њега не могу сада, знам да је било.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ево видите како ту ситуацију представља Крстић, пуцњава тог нивоа да су они помислили људи нападнута полицијска станица, па са аутоматима залегли на прозоре.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја не могу да се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел разумете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да, ја не могу да се сетим да ли је када је он ушао, дал сам ја у ту просторију био у том тренутку или сам био у другој просторији па сам онда дошо или је неко дошо па реко, реко је тај да је убијен Јашар, значи не могу да се сетим тога детаља, значи да сам био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, Ви рекосте да сте мобилисани практично на дан бомбародвања?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када је мобилисана јединица Територијалне одбране, када су остали људи мобилисани, кад и Ви или раније, касније?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам ја мислим да је дан раније.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је бројала јединица Народне одбране у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли формацијски знате шта је представљало?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Сад не знам, ту су били, па не знам, ја знам на пример да су имали, сад то су, дал су водови, да је било више.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па колико је било?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја знам да, знам на пример да је млађи брат био командир једног вода.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па колко је било водова?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па, знам да је други био командир вода Пеца, тако смо га звали, право име не знам, да је он био, јер су имали чинове из војске, дал је био још неки вод то не знам, нисмо имали контакта онако директно па да ја знам или да смо у неким састанцима учествовали да је командант тог ТО-а долазио па да је нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како, Ви сте ту у центру везе, како нисте имали контакта?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ми са њима нисмо имали у Сувој Реци везу, радио везу са њима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али нека комуникација мора постојати, шта сте Ви ту, зашта сте Ви ту?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ми смо имали везу само са селима, значи са ТО који је био у Сувој Реци ми ту радио везу нисмо имали, она која је била у.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А где је била та јединица суворечка, тих првих дана, Ви рекосте нешто командант, тај манекен да су се нешто изместили?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Они су били у средњој школи, ту су били смештени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ту су били смештени?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, мислим ту им је било команда штаба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: База, ајде база.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, тако да је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али сте нешто говорили и о неким тамо пунктовима и о обиласку тих пунктова према Призрену?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Они су ја знам да су у Топличане ту исто држали тај положај, пут главни који иде према Призрену да су и ту имали тај једна, на пример вод је недељу дана био тамо, то знам, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кад је то недељу дана?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја мислим да су стално држали они.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Стално.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Е сад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да ли је тамо било на тим пунктовима, да ли је било и полиције, јер ми смо овде чули тврдње?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ту су само они држали, јер ми кад смо се враћали из Призрена свраћали смо ту, то је држала само та Територијална одбрана, полиција је вероватно имала своје пунктове, значи они су били засебно, ово је била Територијална одбрана, дал су они имали неке везе то не знам, али.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мислите да су на тим местима постојали паралелни пунктови и полиције и ТО?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не паралелни, не, него можда су имали они, Територијална одбрана је имала, држала положаје, обезбеђивала пут код моста.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па то је радила и полиција, па ево чули смо у овој судници, то је радила и полиција.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ради, полиција је вероватно радила по својој линији, ови ја не знам шта су, ја кажем оно што сам видео, значи да су обезбеђивали тај пут, били су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сте свраћали, рекосте да сте свраћали на те пунктове?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли видели и полицијске пунктове, припаднике полиције тамо?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Они су ја мислим у Ђиновце да су имали пункт полиција, кад смо ишли за Призрен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Полиција?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: А ови су у Народној одбрани имали то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даља питања, изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате чија је то пумпа на којој сте вршили попис?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То је државна пумпа била, ја мислим да је «Југопетрол» али, државна пумпа ил је «ИНА», не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја колко сам Вас разумео Ви сте вршили попис на тој пумпи иза Јашара Берише?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то било, јел можете да определите датум у односу на почетак бомбардовања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, после два, три дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После два, три дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После пар дана.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тог дана ишли за Призрен?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Којег?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог дана када сте вршили попис на пумпи?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па реко сам да не могу са сигурношћу да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта не можете да кажете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Дал сам ишо, значи ја не могу да, ишли смо за Призрен стално, да ли смо тог дана, ако је, ја кажем ако је ишо Зоран Станисављевић ишо сам сигурно, али ишли много пута, тако да ја сад ако смо један дан прескочили, сад ја не могу да кажем, да ме неко пита за тај датум, значи нисам водио евиденцију, али ако је Зоран Станисављевић ишо за Призрен ишо сам сигурно, значи стално сам био њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесам ли ја добро разумео ако кажем да сте обично ишли око осам ујутру?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па није било одређено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико вама времена треба да одете од Суве Реке до Призрена?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па то је двадесетак километара, можда, не знам, двадесетак минута можда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Којим возилом сте ишли?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ишли смо Народна одбрана је имала «128», па је онда имала «Аскону» једну, не знам касније да ли још једно возило имала, а ја мислим највише смо да ли са том «Асконом» ишли значи, јер је она осмица била у лошем стању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По извршеном попису на тој пумпи је ли Зоран почео одмах да ради на пумпи, да точи гориво?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се сећате докле је радио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не могу тачно да Вам кажем, радио је, значи радио је сигурно десетак дана можда тако, не могу тачно, али је радио, један период је радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кад је он радио тај један период, јел поново формирана комисија да се изврши нека нова примопредаја између оног како сте поменули Јовановић Славољуба?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Е то нисам упознат, ја то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја овде имам записник о примопредаји бензинске пумпе «Беопетрол» у Сувој Реци од 24.04.'99.године, и каже комисија у саставу Нишавић Милован, то сте Ви?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Председник комисије, тако даље и тако даље, примопредаја се врши између Петковић Зорана и Јовановић Славомира, овде је Ваш потпис, ако дозволите.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Добро, можда, ја кажем да не могу да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то тај дан који је означен у тој потврди?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Можда, мислим потпис јесте, ја се не сећам, знам да сам у првој комисији то сећам се, у другој комисији знам да је после њега дошо Слави и преузео пумпу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, зашто овде нема потписа Петковић Зорана, да ли Вам је познато, и зашто је уопште вршена примопредаја између Зорана и Славе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја не знам зашто нема потписа, вероварно зато што, дал је он тада, дал су га тад привели или, знам да је разлог око тога, дубље не знам шта је разлог, нико од нас није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел знате ко га је привео и због чега га је привео?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, привела га је полиција, мислим да је то при тај привредни криминал.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где, у Сувој Реци или у Прузрену?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Призрену. Да се вратимо на моменат када сте дали у закуп ОЕБС-у или американцима како Ви кажете Ваш хотел, да ли су они са собом донели и неке електронске уређаје и компјутере, да ли сте Ви то видели?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам, нама, нисмо имали приступ у њиховим просторијама,

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај дан кад су се усељавали јесте ли видели компјутере?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па доносили, не знам, не могу ја да се сетим да ли су они то имали у пакетима или су то тако носили, не знам ја дал сам био присутан кад су они долазили, нису они од један пут све, не могу то да, вероватно су имали своје уређаје, које не знам, нисмо могли да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одатле су прешли како рекосте у кућу беришанаца?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел знате ко је власник те куће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је о томе, не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам то чуо. Кажете да је Ваш брат остао и даље да ради за њих и ако су прешли на другу локацију?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да они су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте нешто разговарали са братом у том смислу због чега сад напуштају и ту локацију?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја сам Вам реко због чега, зашто су напустили хотел.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јел Вам брат нешто прича у смислу да ли су оставили неке уређаје у тој кући?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У којој?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Беришанској кући?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Није причао ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да је Ваш брат ишао да тражи неке уређаје или неку дискету у тој кући?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, што би он, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И само имам још ово, да ли познајете Гогић Милисав?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Само ако хоћете да објасните да ли је он активни полицајац или је био, пошто имају Гогићи који су родом из Бање, три брата и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, та три брата, он је један од та три брата.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па знам, Милисав, они су имали надимке тако да тешко да мене неко да каже у Сувој Реци Милован нико неће рећи да сам ја то ја, Мики ме, Милосав, сад не знам, једног смо звали Бебче, један је био Буља, е сад не знам на кога се односи, они су били у резерви, дал су оба била у полицији, ја мислим да су оба била у резерви полиције, али не могу да сто посто кажем, знам мисли, сви Срби у Сувој Реци знају, тако да нема да се неко бар у Сувој Реци познаје, можда мало ови из села мањих знамо, али знам вероватно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се пре рата дружили са неким Албанцем и да ли познајете неког из породице Бериша?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па познајем из беришанаца, овако знам, доста је полагало код мене, радили смо што каже, држали смо ауто школу тако да је 99% Албанаца које је полагало код мене у ауто школу било је Албанаца, пошто Срба је било сасвим мало, 3% Срба, тако да мало је било који су, 99% знам многе, знају ме многи тако да знао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Бериша Хамита?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Хамита, познавао сам, ја мислим да је он радио у Општини као портир, ако је то тај, пошто код њих има много имена, Бериша је велика фамилија тако да има много имена, презимена иста, али ако је то тај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је тај.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја мислим да је он радио у Општини, кад сам ја прешо да радим у Општини он је једно време био портир у Општини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га добро знали, познавали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па знао сам га овако, добро нисмо имали неке контакте, значи знам га кад сам прешо у Општини да радим, он је једно кратко време радио у Општини онда је, више није напустио је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се сећате кад је он напустио Општину?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не могу, али ја мислим да је кад сам ја прешо после пар месеци, ал не могу сад да кажем датум кад је то било, годину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел он био у добрим односима са српским становништвом, са Вама и са Србима уопште, јел имао неког сукоба можда?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја не знам да је имао сукоба, ја знам да је са мном имао коректан однос, да смо се виђали у Општини и тако имао је коректан однос.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел Вам значи нешто имена Бериша Аргон, Барди, то је све исто презиме, Фејзулах, Ширета, Вјолца?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Као имена не, ја можда сам их, ова мушка лица, женска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајмо Барди или Аргон, јел знате њих?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, као имена не, можда сам их ја виђао, можда је неко полагао код мене у ауто школу али је то много, маса људи било да бих ја сад по именима кад би ја на пример слику видео рекао бих ево овог познајем овако, али нисам имао неког контакта да ја с њима радим, ја радио сам у СИЗ-у за образовање где је било само 18 људи тако да, онда у Општини то што сам радио та лица нису, радио је овај који је, кога сте поменули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хамит?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Хамит, знам овог који је био раније председник Општине Хаљид Бериша, њега знам јер сам ја радио у СИЗ-у за образовање он је био ја мислим тада председник Општине, њега знам овако, нисмо имали, али некад долазио на састанке у СИЗ-у за образовање, тако познајем њега, он је био на функцији, нисмо нешто били у контакту, нисмо сарађивали нешто, него ето само то у СИЗ-у док је он био председник Општине, тако, та је веза била, знам га као, немам ништа лоше да кажем као коректном човека и све, знао сам и његовог оца, знао сам одлично зато што је радио са мојим оцем дуго година, чак имам и добра искуства, јер је он спасио мог оца шездесет и неке, тако да

ја лично према њима имам лепо мишљење и никад с њима нисмо имали проблема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, изволите.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, накнадно да ли сте сазнали како је погинуо Јашар Бериша?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па сад накнадно, касније се сазнало да је убијен.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко га је убио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам то.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па јел се причало то?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па није се причало.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел речено где, а где?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па није, ја лично нисам, сазнало се да је убијен али ко га је убио, шта није се то коментарисало, шта ја знам, ја не знам да ли је то било, није било шта ја знам забрањено, не можеш народу ти да кажеш да причаш, али су људи сви били распоређени на својим, е тако да није било много контакта, после рата смо ми одмах за један дан отишли сви из Суве Реке на, што каже свака на своју страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите само конкретно на питање, да ли знате и да ли имате нека сазнања?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Познајете ли Тодора Јовановића?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Тодора Јовановића?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Из полицијске станице, криминалистичке технике.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел он нешто помињао у вези са Јашаром Беришом?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам, ја Тодора знам да је, знам га као фигуру и знам да је радио у станици.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово када сте рекли да су приводили ове људе, неке, ти из привредног криминала из Призрена, где су их приводили у станицу милиције или у Призрену?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не, ја мислим да су им изјаве, узимали су им изјаве у Сувој Реци, а ако су их хапсили водили су их за Призрен, нису у Сувој Реци.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел било собе за привођење у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам, то су приче сад ако неког сретнеш он каже еј привели су тога и тога, пошто се ми сви знамо па каже привели су Јанка, затворили га.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, а јесте ли познавали и јесте ли чули за Абдулаха Ељшанија?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли сте приметили исељавање Албанаца на почетку бомбардовања, масовније исељавање јел било?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да, било је.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А Ви када сте отишли из Суве Реке?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Из Суве Реке, па не знам тачна датум дал је то био 12. 13., али је одмах, кад је потписан споразум, после ја мислим два дана, три дана је после подне почело да се прича, иде полиција, иде војска, народ је почео да се пакује, сутрадан у Сувој Реци.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где сте отишли, у који град?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Крагујевцу сам отишо.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел знате нешто то што је Ваш брат радио, јел Вас нешто консултовао, јел Вас нешто ангажовао у погледу те истраге шта је било у Сувој Реци, да је водио неку истрагу накнадно кад сте дошли у Крагујевац, да је нешто истраживао, шта се догађало у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, па нисам ја, никад нисам, тиме нисмо, службене ствари.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Ја мислим да би било корисно када би смо могли да видимо уговор који је склопио са америчком мисијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се спомиње КЕЈДОМ, јел то то?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То је то, КЕЈДОМ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте Американци.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да, КЕЈДОМ, па то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево погледајте овај уговор.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите госпођо Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је у потпису уговора?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У потпису, па они не потписују, Американци уговор нису уопште они потписали.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, мора да је и организација.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па то је Америчка, ја мислим да је то амбасада Америчка, овде лепо пише, ја енглески не знам, али, лепо стоји име власника, то можете прочитати, то можете проверити, сад.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, када Ви склапате тај уговор, да ли је то октобар, пре или касније?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Мислим да је октобар, тад кад су они дошли у.

НАТАША КАНДИЋ: У октобру долази ОЕБС на Косово, ако Ви кажете да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да укључите микрофон, микрофон јел укључен.

НАТАША КАНДИЋ: У октобру долази мисија ОЕБС-а на Косово, где се у то време кад долази на Косово, кад долази у Суву Реку, где се смешта мисија у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: ОЕБС-а?

НАТАША КАНДИЋ: Ми смо овде чули да се смешта у Вашем хотелу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па реко сам, ја а у хотелу ОЕБС ни један минут није био, осим оно што су били 10, 15 минута кад су дошли да погледају објекат, тад су били отишли, никад нису дошли.

НАТАША КАНДИЋ: Само да разјаснимо, од октобра не постоји ништа друго осим мисије ОЕБС-а на Косову, па нам онда реците, ако Ви тврдите да код Вас се не налази мисија ОЕБС-а, где се налази у Сувој Реци мисија, где је седиште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, у једној од кућа, рекао је, то на самом почетку сам га ја испитала.

НАТАША КАНДИЋ: Не реко је по разним кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По разним кућама.

НАТАША КАНДИЋ: Мисија увек има једно седиште, не може по разним кућама, има једно седиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, госпођо Кандић одговори је у једној кући ту где му је и брат био, не зна ко је власник те куће, ту је било.

НАТАША КАНДИЋ: А не, то је рекао у јануару, он каже у јануару да његов брат одлази, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је тамо био. До када је био Ваш брат тамо, ако одлази јануара?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Док изласка ОЕБС-а са Косова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До изласка, тако је рекао, и у тој кући је све време био.

НАТАША КАНДИЋ: Кад Ваш брат одлази у седиште мисије на неком другом месту, у Бериша насеље у овој кући?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У јануару.

НАТАША КАНДИЋ: У јануару?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Значи у јануару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је у јануару, у јануару.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Реко сам то у јануару кад су отишли Американци, кад су расформирали се, значи повукли, они су и људе које су примили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте све то.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Објаснио сам.

НАТАША КАНДИЋ: Само молим Вас да разјаснимо, ако каже да код њега је била нека америчка мисија, за коју ја не знам која је да је његов брат радио у тој америчкој мисији и да сам америчка мисија одлази па одводи брата у седиште ОЕБС-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тако је рекао, ти људи који су били у том хотелу одлазе.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ако га питамо, можда може да нам објасни мало подробније да разумемо.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја Вам могу дати, ја имам од те америчке мисије и.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас господине не постоји америчка мисија.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па добро, госпођо Кандић Ви проверите у америчкој амбасади.

НАТАША КАНДИЋ: Шта да проверавам кад знам.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јел читате уговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић он је детаљно објаснио на самом почетку, то је његов исказ.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро судија, али ако га питамо можда ће моћи да нам објасни како његов брат који ради у америчкој мисији у јануару, одлази у седиште ОЕБС-а, каже одводе га, неке људе одводе и настављају и они раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то је тако реко, тако је рекао.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Могу да објасним, да је америчка мисија кад се повукла, она се вероватно, да би остала на Косово прикључила мисији ОЕБС-а, Ви то можете проверити, ја имам рачун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам ја Вас и схватила на самом почетку.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, рачун има тамо потпис Молнер, Ви можете погледати у америчку амбасаду ја сам ове године тужио америчку амбасаду за накнаду штете која је, јер сам имао уговор са њима на годину дана, они су били колко три месеца, за осталу разлику да ми плате и тужио сам америчку амбасаду.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, колико су Вам плаћали, колики је био месечни закуп?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Колики је био месечни закуп?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То је пословна тајна.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми да ли је Ваш брат, будући да је мисија ОЕБС-а напустила Косово, да ли је он као неко ко остаје тамо, да ли је он имао неки кључ, да ли знате да је можда имао неку обавезу да се брине о стварима, предметима који су остали, било о компјутерима,

папирима, о нечему, да обилази те канцеларије, да ли знате нешто о томе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам ништа о томе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли вам је можда старији брат говорио о томе да има неких локатора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, на самом почетку питан је.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам ја сам реко да службене ствари брат никад није разговарао око тих ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, одговорили сте.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, када сте нам онако невољно рекли да сте тог дана чули или коментарисали да је Јашар страдао, када, када се чује та чињеница да је Јашар страдао у односу на тај тренутак, када почиње тај попис, ко Вас обавештава да Ви треба да идете да обавите тај попис заосталих, затечених?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Зоран Станисављевић, реко сам шеф.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је то сати у односу на не знам коментар или то што кажете Југослав?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: После подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог истог дана, кад сте Ви чули тог истог дана Вам саопштава да треба да?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, комисија зато што на пумпу је полиција точила гориво морало је да пумпа ради.

НАТАША КАНДИЋ: Где сте Ви нашли Зорана Петковића тада, где га видите?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па у Народној одбрани, ја мислим, не могу да се сетим дал сам га нашо испред Народне одбране, нисам га ја налазио, неко је наложио њему да прими, нисам ја био тај који је рекао Зоране ти примаш пумпу, неко је, дал је то Зоран Станисављевић, да ли га је неко позвао у Општини да пита да ли прихвата да преузме пумпу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ко се налази на пумпи кад Ви вршите тај попис?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Осим комисије нико.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли, коме предајете пумпу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па Зорану Петковићу.

НАТАША КАНДИЋ: А где се налази Зоран Петковић?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па на пумпи, он је с нама дошао из Народне одбране, дошо на пумпу.

НАТАША КАНДИЋ: Из Народне одбране?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па да.

НАТАША КАНДИЋ: Јел можете да се сетите колико времена Ви проводите вршећи тај попис?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не могу да се сетим тачно, дал је то било сат времена, сати ипо, два.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ту видели некога, да ли је неко био од грађана, од не знам из власти, из војске, из полиције, јел видите нешто?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: На пумпи, нико.

НАТАША КАНДИЋ: Никог није било?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: На пумпи никог није било.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте можда видели, имате ту записано име једног сведока под псеудонимом «А», да ли видите њега негде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте то име и презиме, заштићен је сведок немојте говорити његово име и презиме, само псеудоним, под псеудонимом «А».

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте видели свог брата Милорада?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте видели неке Роме?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ми кад смо отишли на пумпи никог није било, значи отишли смо, сад не знам ја у послеподневним сатима колко је било, не могу ни да се сетим али сигурно ништа није било оно што би падало у очи, то је тек после подне не знам колко је то сати.

НАТАША КАНДИЋ: Када пада, значи 26.март, када је пао мрак, пола пет, пет?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам госпођо Кандић, кад је пао мрак, ја не знам кад је пао прошли месец мрак да ме питате а не у марту на пример кад пада мрак, не знам, у марту можда, не знам шест, седам сати, не знам то је питање које мислим да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећате, јел Зоран одмах тог тренутка када Ви завршавате попис, предајете, он преузима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Говорио сам да јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Значи тог дана 26?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не каже он датум.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Датум, ја кажем кад смо ми пописали, ми смо предали, да, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дал је 26. 27. 28. да ли знате датум који је?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не могу да се сетим датума, али предали смо попис кад је урађен, нормално предали смо пумпу да ради како би држали ми кључ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли Ви тог дана ишли у Призрен, јел се сећате Ви тога?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па ја не могу да се сетим, ја сам реко ако је Зоран Станисављевић ишо, ишо сам сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорили сте.

НАТАША КАНДИЋ: С ким је сведок живео у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте живели у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Са женом и четворо деце.

НАТАША КАНДИЋ: А где Вам је млађи брат живео?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Млађи брат је живео засебно у стану са оцем.

НАТАША КАНДИЋ: А јел сте близу један другог или?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Зграда није далеко, значи зграда можа педесетак метара тако, један од другог.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли се виђали често или повремено?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па виђали смо се после подне, кад он наврати у исто време, прођем ја свратим код оца горе да питам шта је како је, ако је ту видим брата, знам да је исто био на оном пункту у Топличане где су држали и он је био са војницима пошто је био командир вода, кад смо се враћали из Призрена свраћао сам код њега, јер се онда тада они, не знам да ли по седам дана, не могу да се сетим сад колко, десет дана, колко су били и онда ја свратим, видим, поседим мало с њиме наставимо, кад је био у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте толико опширно.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли сте са њим разговарали о Јашару Бериши?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: О попису пумпе, због чега?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Ништа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам то, нисам, имали смо пречих ствари у рату а не о попису пумпе да причам са братом за време рата.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, о Јашару Бериши, јел сте помињали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нисам, не сећам се дал смо га поменули.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви знате нешто о убиству једног србина Богдана Лазића пре бомбардовања, да ли сте чули за то?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, био сам присутан код Дома здравља кад су га возилом донели, знам дечка, знам да је погинуо у продавници на радном месту, довели су га до Дома здравља, извели ту, видео сам, рекоше да је мртав.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли имате сазнање да ли је нађен његов убица?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам то.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли имате неко сазнање да је у вези с тим његовим убиством било неких потрага полицијских, да је било неких убистава тог дана када је он убијен?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, госпођо ми смо били цивили тако да те ствари дал је полиција, радила је потеру, нормално да за убицом мора да се трага, а дал је трагала, како је трагала, не знам, то је ван нашег.

НАТАША КАНДИЋ: Питам да ли сте чули да ли је било неких убистава тог дана још осим?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, мени није познато.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли имате нека сазнања, да ли је 25., било неких убистава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи дан када сте Ви мобилисани 25., да ли сте чули?

НАТАША КАНДИЋ: Први дан, да кад сте мобилисани?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули, имате сазнање, чули од браће да је неко од браће тог првог дана бомбардовања био у насељу Бериша?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не. Од које браће?

НАТАША КАНДИЋ: Па било Милорад било.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Моје браће?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми кад сте дошли у Крагујевац, да ли сте видели, да ли сте разговарали са неким људима о томе шта се догађало у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Крагујевцу?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисмо, можда са неким онако коментарисали ако смо се срели али није то била тема да сад ми причамо, више смо кад се нађемо питамо једни за друге и.

НАТАША КАНДИЋ: А кад Вам је брат ухапшен јел Вам је то била нека тема да разговарате са другима или не?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па кад је ухапшен, па свако ови из Суве Реке од Срба који ме види и сретнемо се било где у Крагујеву и Београду, ако се некад негде на свадби сретну људи питају како је Мишко, шта има и тако, мислим то је уобичајено питање.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте у тим разговорима сазнали ко је извршио то убиство, тај масакр?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, људи око тога не коментаришу ко је, ја мислим да доста људи је било на тим задацима својим тако да нико није мени реко лично ко је убио.

НАТАША КАНДИЋ: Само ми још кажите ово, пошто сте мало пре рекли наравно када се догоди убиство онда полиција мора да ради, када сте чули ово за Јашара и за Беришу, јел сте питали брата јел полиција нешто предузима, јел неко?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нисам питао, ја нисам питао ни брата ни кад су убили тог србина, дал полиција нешто ради или кад је тамо председник суда погинуо, или кад је Бобан Вуксановић, још троје, четворо људи убијено у заседи, ни то нисам питао брата, да ли неко предузима нешто, мислим нисам то питао, то није мој био ни поса ни да питам да ли полиција ради свој поса.

НАТАША КАНДИЋ: А како сте сазнали да је Зоран Петковић притворен ако не питате, како сте?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па у притвору, па како кад је ту био код нас у Народној одбрани.

НАТАША КАНДИЋ: И?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па позивали су га тамо, узимали изјаве и тако, кад су га одвели ја мислим да је Зоран шеф реко да су га притворили, ништа неуобичајено ако с неким три месеца будеш у једној згради дан и ноћ и сад неко дође, полиција узме га не питаш.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли је Зоран Петковић једина особа коју Ви знате да је у вези са вршењем неких кривичних дела за време НАТО бомбардовања притворен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате још неку особу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, јесу притварали, не знам имена, причало се да су још неке притварали али не знам имена, можда сам тада знао или да ми неко напомене неко име онда би се можда сетио да кажем па јесте, али овако то је тема коју и можда после пет дана нисам размишљао или сутра дан о томе дал је неко притворен, што је украо акумулатор или тамо не знам киселу воду или не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следеће питање?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате ко је Фатон Бериша?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, реко сам да не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је можда брат Милорад помињао можда неки BMW, који је одузет од њега и држан у полицијској станици. Немате сазнања?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Немам сазнања, те службене ствари.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми да ли Вам је брат, да ли знате нешто о рањавању брата?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па знам, то знам да је био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко пута?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па једном је био рањен, три пута су пуцали, значи два пут је на хотелу и трећи пут је испред киоска у главној улици направљена заседа и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата или после рата?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Пре рата.

НАТАША КАНДИЋ: Дал је неко страдао?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, браниоци изволите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Татомир Лековић.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Господине Нишавићу, ако сам Вас добро разумео, фирма о којој сте говорили «Бос комерц» је породична фирма?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Јел она била уредно регистрована?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Где је била регистрована?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Привредни суд у Приштини.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: А где је обављала делатност?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: У Сувој Реци, онда имали смо у Малишево ауто школу засебну.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: То Вам је пословна јединица?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, значи Сигма комерц је била у Малишеву, онда имали смо пословне јединице, имали смо канцеларије у Штимљу, у Призрену у Ораховцу, значи људи који су радили код нас из тих места.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли ме вара утисак, је ли добро пословала та фирма?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Каква је била структура запослених у Вашој фирми, колко сте имали уопште запослених?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па било је запошљено доста, значи било је зависно од периода.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: И ко су Вам ти запослени људи по националности, Срби, Албанци, Роми?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Од Срба је радило значи осим наше фамилије пет, шест Срба који су радили код нас ово остало значи 90% је било Албанаца, било је Рома, било је два турчина.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Значи гро су били Албанци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: 90%.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Где су Вам пословне књиге од Ваше фирме, након што сте изашли са Косова?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Остало је све у канцеларији.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Све су остале. Кажите ми ко су били полазници код ове Ваше ауто школе, Срби или Албанци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па 99% је било Албанаца.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: А ко је користио услуге Вашег хотела?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па исто, Срба је било мало, значи било је Албанаца из Призрена је долазило, турака, тако мислим Муслимана, мешано.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Можете ли нам објаснити јесте ли изнели нешто од те имовине или је остала имовина доле?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Остала је доле.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Шта је са том имовином. Ко држи хотел, ко држи ваше куће, станове?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Хотел кад смо ми изашли из Суве Реке хотел је остао тако, само да се отвори и да почне да се ради.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Имамо сазнања да је хотел опљачкан цео, да је био упаљен, након тога је узео Албанац.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Има ли име, презиме, знате ли ко је тај човек?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Има Веселј Малићи, из Дубраве је, он је узео, реновирао хотел пре седам година.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Шта је тај човек по занимању, који посао?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Он ради у Словенији, дал ради у Словенији.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Је ли био припадник УЧК?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: По сазнањима касније, од неких које сам ја у контакту са неким из Суве Реке јесте, и он то држи ево седам година.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: А ко држи технички преглед, ко држи ваше станове?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Технички преглед држи исто Албанац, он је из Суве Реке мислим, он држи, ради тамо.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Јел он припадао УЧК-а?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Јел борац, јел командант?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја кад назовем тамо они сви кажу он је командант ту, тешко, значи и контакт да ја ступим око те имовине, станове су исто заузеле Албанци.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Ко је у становима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па има људи Албанци, ја знам у братов стан, значи у Мишков стан је конкретно садашњи Министар

полиције Косова, он је заузео стан, ја сам њега пар пута звао телефоном, он каже па нема проблема ја сам то држао две године као канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте тако широко.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Значи то је то.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања, хвала лепо. Изволите питања да ли има још неко.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Описали сте како је био обучен тих првих дана рата, судија Вас је питала да мало ближе опишете како је изгледао, ја ћу Вас питати конкретно да опишете његово лице?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па сад кад погледам Зорана значи он је смршао сто посто.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Не, рецимо у односу на Ваше лице, ајде да не будем.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Био је буцкаст много.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Добро, морам да питам онда директно, јел носио браду или је био обријан?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, није носио браду.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Тај дан кад је преузимао пумпу, кад сте били у пописној комисији, јел тад имао браду?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Није, није.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Јесте ли га икада видели да има браду?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам га видео, он браду није носио.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, да ли има још питања, изволите.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Госпођа Кандић Вас је питала да ли сте тог критичног дана видели сведока «А» на лицу места, а ја Вас питам да ли Ви лично познајете сведока «А»?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: У каквим сте односима са њим?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па као са свим осталима, он је био доле мој комшија, спрат испод мене имао је стан, знам породицу његову читаву.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: А када сте прешли у Крагујевцу да ли сте остали у добрим односима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па добрим односима као са свима осталима, добрим односима, били смо у добрим односима доле, у добрим односима, са свима сам у добрим односима.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли познајете сведока «Б»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто казује то име, наравно нећете рећи наглас.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, по презимену знам из којих фамилија је тамо, али не могу по имену да и је он млађи, старији не знам сад.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Пошто му знате фамилију, да ли његова фамилија живи у Крагујевцу после повлачења с Косова?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам ја, њих, не могу да наведем презиме, али њих има више породица, сад ја не знам из које је породице и где живе, можда је, можда њега знам лично и оца, вероватно му оца или старије знам, а сад по имену ја не могу да, немам представу ко је он.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: А сведока «Ц»?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Исто тако.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли њега лично познајете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Исто тако, па ево ја, сад не знам да ли су они рођена браћа, ил су браћа од стричева, видим по презимену, али не могу да ја њега видим можда би реко знам или да видим оца или неког из фамилије реко би нешто конкретно, сад овако да имам неке информације да ми кажете име оца, ја бих реко па да, знам оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате значи?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: По имену можда.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Следеће питање, да ли Вам је познато да су сва ова тројица сведока била у неком саставу полиције или неки од њих, у резервном саставу полиције?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Први јесте, а ову двојицу не знам, мислим не знам, сад као ликове кад би знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорили сте, значи први је био?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Први јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорите конкретно на питање.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли сте Ви били припадник неког резервног састава полиције?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па реко сам да сам првог дана био у Територијалној, никад нисам био припадник резервног састава полиције.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Ни ранијих година?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Никад.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, да ли има још.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само везано за сведока «А» да ли сте разговарали с њим кад је почела ова истрага?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте, једном телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Оптужени да ли имате питања? Изволите. Оптужени Чукарић.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добар дан, господине Нишавићу, јел се ми конкретно познајемо, дал ме знаш и кад смо се упознали ако знаш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га познајете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, од раније, ја док нисам дошо овде и видео њега први пут у Палати правде ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онда кад смо одреаговали да не можете да присуствујете.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не бих се никад сетио, а можда сам га у пролазу видео али у униформи не бих, значи, нисмо имали никаквог контакта а видео сам га сад оно, кад је почело.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Прије него што почнем да постављам питања замолио бих тужиоца показао је папир са бензинске пумпе, па бих погледао тај папир, можда бих имао једно питање на основу тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То овај од 24.априла, јел то?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да, да, баш ме интересује тај списак нешто, ако могу да добијем. Ваш потпис је овде, то Вам је предочио тужилац.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Јесте ли све ствари пописали са бензинске пумпе. Први кад сте пописали, ово је други, колко ја знам, и да ли је ташна, торбица нека била коју је радник бензинске пумпе користио ту?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То што смо ми нашли то смо пописали, дал је то било, сад ја не знам, списак немам на увид, а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а јесте ли све ствари пописали?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Јел се сећате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Све ствари, сада не знам ја дал смо нашли торбу, дал смо пописали, торба је део који се то мења, пописали смо сигурно оно што тај радник продаје и што би требало да има задужење, нисмо радили ми инвентар на пример, онај сто, вероватно њега нисмо пописали, јер сто је сто, али смо пописали уље.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да, али торбица је покретна која је коришћена, да ли се сећате да ли је торбица коју је радник користио, сваки радник користи једну торбицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се сећате?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам, не сећам се.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Где је дневни пазар да је био, ту би требало би да буде ту.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не сећам се.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: И ако се сећате да ли је та торбица, дал сте некеме ту торбицу предали, Вашима из Општине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се торбице.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, па ми ништа нисмо предавали, ми смо пописали оно што смо затекли на пумпи, ако је торбица била ту, можда смо је пописали, ако није била ту можда нисмо, или и ако је била можда смо сматрали да торбица је саставни део тога који треба да ради, да није.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Овде окривљени Петковић Зоран тврдио је да је торбица ту и да је предата неком из Општине?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па могуће, ја кажем оно чега се сећам, сад то је детаљ неки који је можда сад важан, али не могу да се сетим.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Знате због чега Вам предочавам, хоћу да Вам кажем зато што је овде сведок, потенцијални сведок рекао када је Јашар убијен и мене оптужио за тај монструозни чин, да сам ја ту торбицу узео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, немојте инсистирати.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па торбица је код другог нађена и одговорно тврди Петковић Зоран да је торбица код неког из Општине предата.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па можда ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не зна ништа.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам око тога, вероватно. Оно чега се сећам.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли сте власник ауто школе «Бос»?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли познајете Ђорђевић Новицу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли је он код Вас полагао за возача?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Можда.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Можда. А да ли познајете, рекли сте за сведока «Б» познајете, да ли је он полагао код Вас?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Сведок «Б», не познајем, можда сведока «Б» кад би ми неко показао слику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, не познаје.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Реко сам, по имену не могу да се сетим ко је.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли би сте доставили овом суду списак свих кандидата који су полагали у Крагујевцу од како сте дошли. Још су овде неки тврдили да су полагали, неки не, па да би се то мало и разјаснило?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па има СУП у Крагујевцу сва лица, ако сте заинтересовани, доставите списак СУП-у Крагујевац за лица, они

ће Вам одмах из компјутера извадити у коју школу су полагали, ако су полагали.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па ваљда и Ви водите евиденцију?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па имам ја, имам ја евиденцију, имам књугу таман посла, доставите службено слободно, није уопште проблем то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Рекли сте да познајете сведока «А»?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Какав је он као особа по Вашем мишљењу, пошто сте живели заједно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комшије јел тако?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Комшије.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па да, он је био дечко, више сам са његовим оцем дружио се и то, он је био млад, не знам ја у то време колко година је имао, али је млад био да знам га као дечка, не знам, нисам се с њиме дружио и нисам пратио, не знам на шта мислиш, као дечко, дечко као дечко.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро. По изласку са Космета рекли сте да сте се чули са сведоком «А»?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Колко пута сте се чули?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Једном.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Једном. А никад се нисте састали лично и разговарали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: А да ли сте привођени поводом контактирања са сведоцима потенцијалним који су овде сведочили?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Добио сам позив, нисам привођен.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добио си позив?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Давао сам изјаву.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Давао си изјаву?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Поводом тога контактирања?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Значи ипак сте контактирали са потенцијалним сведоцима који су били овде?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, и рекли су ми да то није било забрањено.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, следеће питање.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Само моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви то добили позив, Ви сте овде били саслушани код истражног судије а ко Вас је први пут позвао, јел поводом овог догађаја?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: После, позват сам био у СУП Крагујевац, били су из Београда ја мислим, одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел пре него што сте саслушани код истражног судије?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: После тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: После тога, дао сам изјаву, они су ми рекли ја са сведоком нисам, нити вршио притисак нити ништа, ја сам реко и њима шта сам ја реко њему. Реко сам две, три реченице и ништа више, само да прича истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово ме интересује, Ви сте 03.марта 2006. саслушани код истражног судије?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи после тога Вас позивају у СУП Крагујевац?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, после, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано због овог догађаја?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, него зато што сам ја разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте разговарали са сведоком?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја сам њега звао по неком другом питању био, пошто су они продали стан и питао сам, хтео сад да, колко иде цена и како, пошто је на истом спрату и око тога, он је питао мене како је Мишко, шта, и ја сам њему реко ето, и реко сам само кажи истину и ништа друго, то можете и да проверите, дао сам исказ, можете и код сведока да проверите да ли сам ја нешто друго реко, ја сам то њима реко, реко сам ја нисам знао да не могу са сведоцима да разговарам, на пример, рекли су ми ти можеш да разговараш, нико ти не брани, не смеш да вршиш притисак, ја притисак, немам разлога да никог вршим, слободно нека сви кажу истину, јер мислим да истина треба да победи и нека свака каже оно што је видео, што је знао, а највише је интерес нама.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро, а да ли је још неко поводом тога позван позивом или привођен због контактирања са сведоцима, јел Вама познато, да ли је још неко с Вама поводом тога, Вама познат човек. Значи Вама познат човек исто био позван од стране из Београда из УБПОК-а, поводом контактирања са сведоцима и која је та особа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате поставите конкретно?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Мене су звали, то ја знам, да су мене звали, дал су некога звали то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите питање, на кога мислите?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли је позван браниоц Вашег брата Татомир Лековић?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја мислим да је браниоц ту, ја не знам зашто постављаш таква питања дал ме позвао.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па да ли имате сазнања, да ли Вам је познато или није. Кратко и јасно, јесте или није, не тражим ништа више објашњење, само јесте или није?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Не знаш добро. Рекли сте да сведока «Б» не знате га из виђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је не зна, можда кад би слику видео.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Овде нам је сведок «Б» лепо реко да је код Вас радио, неке степенице, грађевинске радове изводио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја сам реко лепо, дај ми слику да погледам, да кажем име ја не знам по имену, дајте ми слику сведока «Б» ја ћу Вам рећи дал га познајем. Као кад би ја Вас питао познајете ли Марковића Марка, шта би Ви рекли?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па ако неко ради код Вас и плаћате га за дневницу, реално је, нормално да га познајете?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Код мене ради, људи који треба, кад сам правио кућу овај је малтерисао, овај је постављао подове, ја не могу да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали те радове у кући?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Јел Вам неко из Суве Реке радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Из Суве Реке.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Степенице неке бетонирао?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Степенице, ма из Суве Реке на кућу ми нико није радио, ја мислим, звао сам неку омладину да ми испод степеништа копа, међутим нису се погодили, није им одговарала цена и нису копали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте те степенице радили?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па то сам радио пре седам година, шест година, кад сам кућу градио.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: На моје питање сведок «Б» је одговорио да је лично код Вас попио кафу и рекао да је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро не може сад да сети, то је његово.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па попио је.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: И да лично да сте га Ви позвали да ради.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па код мене, па ако га ја нисам позвао није мого да дође да ради, а ко дође код мене он попије кафу то је прво и основно, а друго ја знам да није копао, јер не знам сад тачно ко је, долазили су двоје, троје, не знам звао сам, не знам сад по имену о коме се ради, али су онда вероватно сад кад кажете степениште, онда су то младићи, а ја знам јер сам ја копао то степениште зато што је било ниско и требао је да копа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате сад објашњавати како сте копали степениште.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па поставља питање судија, ја ћу.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро да не дужимо.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ко је, сад треба да дам објашњење, ја не могу да оставим тако недоречено како он.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Значи нисте ни разговарали са сведоком «Б» поводом наведеног, овог случаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да се сети, јер видите да стално говори.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Рекао је судија, да није копао, ако је реко да није копао, значи човека познаје, ако ја кажем да неко није копао мора да га познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реко је да не може да се сети, не може њега.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: А овде смо чули да је сведок одговорно тврди да је радио код њега, читав дан и да је степенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друго, али овај сведок не може да се сети.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад би видео фотографију, тако је рекао. Имате још питања?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Имам. Да ли знате шта је за време рата или пре рата Ваш брат Миомир радио и где је радио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Реко сам, одговорио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: А какву је униформу носио да ли знате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Када?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па за време рата или пре рата, да ли је носио уопште полицијску униформу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Пре рата није носио никакву униформу.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: А кад је носио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Полицијску униформу никад није носи.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Никад, добро.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Никад није био у резервни полиције, ту је командир, за време рата реко сам да је био у Територијалној одбрани, значи носио је униформу војну.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Е то, око Територијалне одбране, кад је он прешо у Територијалну одбрану?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Кад су га позвали.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да Вас питам у току бомбардовања, сећате се кад је почело бомбардовање, да ли сте носили браду, овако ко сад?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Носим од двадесет друге године, значи 22 године нисам се бријао.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Носите, а да ли сте за време рата везивали неку мараму, пиратску мараму око главе?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Око главе?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Једино ако сам био пијан, што кажу да се и ја нашалим, мараму никад нисам, збиљно питање судија, мараму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само одговорите конкретно јесте, нисте?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам, нисам.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: А да ли је Ваш брат тако везивао пиратску?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који брат?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Миомир?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То питајте команданта ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па није, знам да није, али питање сувишно за мене.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Рекли сте овде, мислим на питање председавајуће да сте неку изјаву давали у Општину, неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У суду.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: У суду, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У суду.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: У Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Е, а због чега сте давали изјаву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због крађе, јел, тако сам ја Вас разумела?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па да, да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Јел Вас то неко оптужио да сте крали или?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, погрешно, ниси слушао док сам ја сведочио. Неко је позвао се, кога су они привели и онда је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам Вас разумела.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Поменуо име, као што ја ако неког поменем Ви вероватно позовете да то утврдите да ли је то тачно, сад не

могу тачно да се сетим али ја сам онда био, вероватно имао у СУП-у записнике, да је, ко је сведок, ко је оптужени и ко је зашта, то нема везе са неким случајем, Чукарићу боље.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро. Рекли сте исто да сте били у попис продавнице које су обијене, опљачкане, да сте били у комисији?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па Вас питам, да ли сте имали прилике путем, кад сте ишли кући до стана да видите неке ромске националности децу да пљачкају продавнице, да се шетају градом, да гурају колицима брашно и шта било из продавнице?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Нисте. Кад сте се кретали градом и пописивали те ствари, да ли сте били наоружани?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли сте били сами или је још неко око Вас наоружан?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Сви који су били они су били наоружани, из Цивилне заштите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три члана комисије?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, да три члана комисије, један из привредног криминала, један из финансијске полиције и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, реко сам.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Е, сад овако, пошто немам нека много питања, рекли сте овде судији да сте ме први пут видели у Палату правде и за мене нисте знали. Радите у Крагујевцу имате приватну ауто школу, не бих ово схватио као нека питања али овом би човеку неко упозорење дао. Пред овим судом сматрам да има везе са делом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете само као приговор а не као упозорење, ако евентуално имате приговор.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Не, не, као приговор, овако да ли имате довољно новца, и вишак новца код куће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватна ствар не морате одговарати на таква питања. Ваша приватна ствар.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја бих могло да Вам одговорим.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Само кратко да не би одуговлачио.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Мого би Чукарићу, сад кад би комисија отишла у моју кућу ако би нашла више од сто динара.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро, ако немате ни сто динара.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: И то ћу да Вам одговорим.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: А зашто онда нудите помоћ мојој породици и мени, преко људи?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да, лично Ви?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па кажите Ви коме сам ја нудио.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па то би Ви требали да кажете, преко ког човека сте нудили помоћ мојој породици и зашто из ког разлога Ви то нудите мојој породици помоћ, а прво ко прво не знате ни мене ни моју породицу.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: А што би ја нудио теби помоћ.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па не знам, то Вас ја питам.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Кад ја немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате, јел имате неко то сазнање, јел чујете шта Вас пита?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па нема везе.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Немам више питања, само бих реко да не нуди новац мојој породици, мојој породици није потребан његов новац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам господине Чукарићу, ако немате питања.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Е то не знам, нека он одговори због чега нуди мојој породици помоћ, то се и ја питам, из ког разлога он нуди, је спреман да помогне мојој породици, мојој жени и деци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да не зна ништа о томе.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па како Вас бре није срамота бре да нудите некоме помоћ од Вашег новца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Чукарићу, хоћете сести ако немате више питања. Да ли оптужени други имају нека питања, изволите оптужени Репановић.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: И Ваш новац сачувајте за Вашу породицу, мојој породици је потребан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо Вас.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Добар дан господине Нишавићу. Имао бих два питања за тебе, да ли си ти ишао првих дана када је почело бомбардовање у правцу горе према полицијској станици односно поред цркве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим, не знам ко Вас вређа. Изволите.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Поновићу питање, од дана почетка бомбардовања да ли си ти првих дана ишао у правцу полицијске станице поред цркве, аутобуске станице и у том делу горе, да ли се сећаш, да ли си ишо горе? Почело бомбардовање, да ли си ишо у том делу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Био сам једном до Речана, пролаз је поред станице полиције, једном сам био.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Када си био? Колко дана од прилике од почетка бомбардовања?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не могу тачно, али можда неколико дана.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Добро, видим да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не могу тачно.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Моје питање сад, пошто мало пре си споменуо да је на звонику било обезбеђење, како ти знаш да је било на звонику обезбеђење, то ме интересује? То је кључно питање.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам ја, ја обезбеђење као лично нисам видео али по причи да је станица обезбеђена ја лично нисам видео човека горе на звонику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам прича то, по чијој причи?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Обезбеђење, ту, неко је од грађана, знам од прилике, знали смо као да има, е сад, ја лично нисам видео, не тврдим да сам ја видео то, значи то.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Добро, значи ти ниси видео?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нисам видео то.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Али мало пре учинило ми се да си ти то потврдио.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, нисам видео, знам да је око станице било људи, резервисти су обезбеђивали станицу колко.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Добро, и остало ми је нејасно ово кад говориш припадници Територијалне одбране да су били у село Топличане, на обезбеђење, јел тако?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Не знам сад, да ли ти знаш време када су они били, покушај и судија Вас пита ту, па некако сте нејасни били, у то време у почетку бомбардовања моји су људи били тамо, да ли ти знаш у које су време били на којем месту су били ти људи из Територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам у које време, знам да је током рата било Територијалне одбране у Топличане, са десне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На моје питање сте рекли по селима су били Топличани, Ђиновци и то.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не у Топличане нема Срба, значи то је, у Топличане су за време рата из Суве Реке ишли Територијална одбрана, а у Мушотиште, Сопине, њих значи, те људе нико није повлачио према Сувој Реци него су они штитили сами себе, село, значи тако су то тамо организовали, то зна командант Територијалне одбране.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Ако смем да донесем закључак, значи ти не знаш време када су они били тамо.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не знам ја да ли су они били од првог дана, али знам да су касније били.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: У реду, краће ми одговарај молим те. А да ли знаш место где су били смештени тамо у Топличане, зграда, кућа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Са десне стране, да.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Шта је то било зграда, кућа?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Кућа, кућа је била.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Приватна кућа, не, или је то можда друштвено нешто било?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Са десне стране, сад не знам дал је то приватна или друштвена, с десне стране из Призрена кад се долази, из Суве Реке са леве стране, значи одмах кад се.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Добро, добро. И нисам те баш добро разумео, да ли је твој брат Миомир рече, био са том групом тамо у Топличане?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па и он је био, значи они су се смењивали.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: У реду, онда ће то он сигурно мало боље појаснити, хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, да ли имате, изволите.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Добар дан, не знам да ли се сећаш није битан датум, али колко знам да у пописној комисији које смо били ти, директор школе из Лешана и ја, али не о мом пријему пумпе него попис затеченог стања пумпе, и да тог дана ја нисам примио пумпу кад смо урадили попис пумпе, ја сам пумпу након два дана примио после тога, да је лично Анђелковић звао Општину горе где смо заједно били кад сам добио кључеве од пумпе.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: То је детаља који не могу да.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: А поседује код председнице већа је папир где смо урадили попис пумпе, значи три члана комисије су биле, о попису затеченог стања на пумпи, а после тога је вршена примопредаја пумпе.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ја се сећам да смо попис урадили, тог детаља.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Значи био је тај Слободан, како се зове, ти и ја били смо у комисији.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, знам да ја и Слободан, знам сигурно да је био, тог детаља не могу да се сетим, давно је то било, дал је.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Па добро, ипак су године које, јако доста дуго прошло тако да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па то је детаљ који, не знам, не могу да се сетим, али за мене је то био тад небитан детаљ.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: И сад ме још нешто интересује, кад смо радили попис пумпе, ако се добро сећаш, нас смо три члана комисије

били, јел тако, да ли је био неко из «Беопетрола» из Приштине? Пошто господин Анђелковић је тврдио да је био и члан «Беопетрола».

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не, то сигурно није био.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Ми смо, пошто сам припадао Министарству народне одбране где си припадао и ти, шеф нам је био Зоран Станисављевић, ти си званично био помоћник његов, заменик, да ли сам своје задатке испуњавао редовно и како треба?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јеси, па сви смо испуњавали задатке, оно што је шеф наредио то је било.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Да ли је неко други могао да ми изда било какво друго наређење да могу?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Сем Зорана Станисављевића, он је био шеф, и задужен, он нас је и позвао и.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Наши одласци за Призрен су били свакодневни малтене почев од самог почетка рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били свакодневни?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Да ли су били свакодневни?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па да, ја кажем, не могу, ишли смо код Луке Николића.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да, ту смо ишли. То сам ја реко, оно што се ја сећам то сам реко.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: У више наврата се ишло и за Приштину?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Код господина Петра Илића, главни за Министарство народне одбране Косова и Метохије?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам име али знам да смо тамо ишли.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Као успешан привредник Суве Реке, као ближи комшија да кажем, реци ми какав сам био ко човек и да ли сам мого некеме да наудим доле у тој Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Ниси мого, ја били смо.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: И с киме сам се већином дружио?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Био си породичан човек и знам искрен и да њему нема лоших прича, оно што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте питали, с киме сте се дружили?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па дружио се с нама Србима, радио је и пре рата је возио аутобус и за Албанце, имао је широк круг.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Још нешто, пошто већ око тога, знаш да сам возио Драгана Радосављевића-«Метохија вино», јел тако?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Знам.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Па сам возио Милована Станојевића?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Јер се сећаш или да ли знаш пошто нисам био припадник ни једне партије да ме је тај исти Милован најурио као председник СПС-а, и као посланик, где сам остао без посла и да ме прихватили Албанци први, само ми то реци?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: После «Метохије вино» радио си код Албанаца возио си аутобус.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Хвала лепо, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Па имао сам конфликта са Миљковићем и са људима из МУП-а Призрена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То тужилац Вас пита?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Знам, знам. Имао сам конфликта јер господин Чукарић је 24., узео неки записник од Вас тврдећи за неку торбицу уствари та торбица нема никакве везе са тим записником, јер кад сам примио пумпу, кад ми је господин Анђелковић Станислав дао кључеве од пумпе и кад се отишло на пумпу, добио сам и торбицу с којом сам отишо да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте тако, укључите микрофон, немојте тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 24.04.'99. године, нисте били ту, били сте у полицијској станици у Призрену.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Био сам у Призрену у СУП-у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И тамо сте били приведени према изјави овог сведока.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите због чега.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Па имао сам конфликта са господином Миљковићем и са људима из МУП-а, зато што нисам хтео њихова наређења да извршавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли још нека питања. Још само са Вас питам, Мишко Ваш брат, да ли се дружио са неким полицајцима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па дружио се, радио је у служби, вероватно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се дружио, да ли знате да се виђао интензивно са неким од полицајаца, неко име да кажете с ким је био?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па не знам, из Јавне безбедности из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш Вас питам са полицајцима, да ли сте га виђали, да ли се дружио интензивно са неким од полицајаца?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па дружили смо се са, полицајац Жика, покојни Босанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам Мишко?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па Мишко, Мишко, добро то је круг који смо ми после радног времена кући дружили се тако, јер мало је Срба било, ми се сакупимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са ким још, интензивније?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Па, не знам то да кажем, радили смо, бар ја сам што каже више укључен био, нон-стоп у посао свој приватни тако да ја их некад видим кад дођу у хотелу тако седну или на фудбал, тако некако, али имао је пријатеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још питања, оптужени, нема нико више питања да постави. Изволите.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: На питање тужиоца, Петковића Зорана, Петковић је одговорио да је торбица код неког Станисављевића, да му је Станисављевић предао, Анђелковић пардон, Анђелковић јел тако, е, Станислав Анђелковић, па ја би ту мало другчије, јер је овде сведок који је оптужио мене да сам ја наводно убио овог, и рекао је да сам ја ту торбицу узео, е па сад одакле та торбица код тог Анђелковића, то ме интересује, ко је дао том Анђелковићу торбицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је торбица у питању.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли зна он пошто је био у пописну комисију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Мене пита?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не знам ко је дао.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Јер једна торбица се појављује на два места, а код мене није а нађена је код човека, онда ништа више и да ли зна ту торбицу да ли је он предао или неко други?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна ништа.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Не, не ја нисам предао торбицу нити знам да ли је била унутра, да ли смо је пописали торбицу, не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате још питања, нема. Да ли имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Крагујевца?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове да ли тражите?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Путне тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путне трошкове.

Сведок тражи трошкове на име повратне аутобуске карте до Крагујевца у износу од 1.300,00 динара.

Исплатити сведоку трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо можете ићи.

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Хвала и Вама.

Сведок МИОМИР НИШАВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати молим вас Нишавић Миомира. Јел хоћете да почнемо, два сата је немојте да прекидамо, оптужени хоћете да радимо. Дobar дан господине Нишавићу, мораћемо да сачекамо члана већа. Претходно ћу узети Ваше личне податке, Ви сте били саслушани код истражног судије, само ми реците, Ваше име и презиме је?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Нишавић Миомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени од оца?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Милана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: 26.07.1968.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Трговац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште где је сада?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Трстеник, Цара Лазара 17/7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Нишавићу, обзиром да Вам је оптужени брат Нишавић Милорад, Ви сте ослобођени од дужности сведочења, да ли ћете сведочити?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Желите да сведочите? У том смислу Ви сте онда у обавези да нам испричате све што знате о предмету, значи не смете нам ништа прећутати, давање лажног исказа је кривично дело, једино нисте у обавези да одговарате на питања уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу, јесте ли разумели?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Требало би да положите и заклетву па бих Вас молила да прочитате овај текст заклетве који се налази испред Вас.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, реците ми од времена објављивања бомабрдовања од 24.марта '99.године, где се Ви налазите?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја сам био са јединицом стациониран у средњој школи у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то тад били мобилисани или?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, при војсци, при?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: При војци Територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При Територијалној одбрани. Шта значи били сте са једном јединицом, колко је ту људи било?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па то је била једна чета, као Суворечки одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је бројала људи и колко је чета?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па било је негде нас, тачно не знам податак али било је негде можда око стотињак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стотинак?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте ли Ви били командир те чете?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, ја сам био командир вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир вода, реците ми, Територијална одбрана као званична формација у Сувој Реци је постојала?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви тог дана када сте и Ви мобилисани, да ли су сви припадници Територијалне одбране мобилисани?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па јесу 90%, можда једино који нико није био тренутно ту, можда задесио се пример у Београду у овим другим градовима па онда је накнадно дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи чета једна је стационирана у средњој школи, где су остали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па то је, Територијална одбрана је формирана дакле био је један део те на нивоу Општине, у Мушотишту, једна је била ту у Сувој Реци, то је тако формацијски било, јер и сами нисмо били сигурни до задњег дана да ће то да се деси, да нас бомбардују и све мислило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је било, како кажете у Мушотишту и по околним селима, када су били распоређени припадници Територијалне одбране, да ли се то дешава одмах од објављивања бомбардовања или касније то ми мало објасните када?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ми смо формацијски пошто смо били ти командири били пре тога фактички обавештени, можда да ће да знало се да ће да бомбардују, било је најаве и онда је било у случају,

значи знало се од прилике да ће тај дан или то вече можда бомбардују, да је било зборно место суворечкој јединици у средњој школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су остали, да ли су остали одмах отишли по тим селима или не?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате? А јел знате по формацији Територијална одбрана шта је била, батаљон или, јел знате то?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант Територијалне одбране?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Новица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовановић?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Јовановић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли њега звали манекен?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је заменик?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ту искрено речено код нас формацијски би требало највиши по чину, али ја мислим да је у то време био Мирко он је погинуо, извршен је атентан на њега у заседи и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то Ђорђевић Мирко, на њега мислите?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми Бобан Вуксановић шта је био?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па није био он, био је мобилисан, али није био, пошто је он ја мислим ако се сећам, можда и грешим, он је био резервни официр као интендант, ваљда је он завршио, био је доктор и онда је по формацији није био ништа значајно ја мислим у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су нам неки рекли да је био помоћник команданта за позадину и да је водио екипу за прикупљање и сахрањивање лешева, јел Вам то познато?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли виђали Бобана Вуксановића у то време?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је, јел имао униформу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па исту као и ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били у униформи?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој униформи?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па маскирној, војној, сад зависи како је ко имао, неко је имао маскирну, неко је имао ону обичну СМБ војну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви конкретно?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја маскрину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирну, плаву, зелену, маскирно зелену?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Зелену, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим оружјем сте били задужени?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Аутоматска пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, ко је Вама ту непосредно надређен?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па мени је формацијски био Ђорђевић Станислав надређен, пошто је он био чин виши од мене, он је био капетан, а значи то формацијски, а Новица је био за све комплетно он је био као командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Вама непосредно ко је?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Станислав Ђорђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте мобилисани, и када сте дошли у ту средњу школу, шта Вам је речено, који су Ваши задаци ту?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ми смо се ту скупили, било да се скупимо па цела војска која је била фактички из Суве Реке та чета се скупиле ту и даље упутства ћемо касније добити јер је било објављено ратно стање фактички земља је била нападнута морали смо да се скупимо, у почетку смо прво ти официри који су требали да дођу па онда и војска значи дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта радите тих дана, значи објављено је бомабрдовање 24-ог, јесте ли одмах сутрадан ту били?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да, ми смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или раније?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Фактички то вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи одмах те вечери 24-ог, сте били већ у?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да, да, ми смо се ту прикупљали, било је стационарирано, значи припрема она, војске која долази ту да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта Ви конкретно треба да радите, ту сте се скупили, кажете то је доста људи било, јел тако, стотинак?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па у почетку и мање, како је, можда није, то је било већ увече, сутрадана, неко је дошо одмах, неко није, било је прикупљање људства, одређивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта радите, ајде опишите шта сте радили сутрадан 25.марта, шта радите?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па били смо ту, задуживали смо ко који вод, да ли је пристигао вод, значи попуна те јединице и ми смо, обезбедили смо то наше место ту, значи смо били у школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где држите обезбеђење, где, око школе?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Око школе, фактички испред врата, значи 20-30 метара око тог објекта, никад се није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком делу се налази та средња школа? Рецимо у односу на Занатски центар, где се налази?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ово је на почетак града, ово је тамо на крај града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је то удаљено?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не знам, ја мислим километар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има толико?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ја мислим да би требало толико негде да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи искључиво ту држите обезбеђење?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нека средства везе?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, нисмо имали, ја нисам имао, не знам, нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел се нешто дешавало 25-ог, осим што се прикупљали људи, долазили, да ли чујете дал има неке пуцњаве, нешто да ли се дешава?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ту се ништа није, код нас се није дешавало ништа, били смо сви, што кажеш ратно стање, више се све оно слушало, причало, бомбадрују, било је још оне телевизије, имао неко радио, сви смо били искрено речено узбуђени, нико се није то доживео, први пут, сви смо били више у паници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел чујете пуцњаву тих дана?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакву пуцњаву нисте чули, све је било мирно?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Нисам чуо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још негде држали обезбеђење око неких зграда осим ту што кажете око те школе, да ли још негде сте држали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви распоредили негде неке људе?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као командир вода.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не. То је првих дана били смо фактички, задужење нам је било да дођемо ту, да будемо ту, и ту смо обезбедили сад можда двоје, троје људи ту испред да буду, ми смо се договарали, ајде, војска је пристизала како које, значи можда је неко, ако није имао неку униформе то, униформа је било задужено, можда су имали пре две, три, пет година, и онда смо ко је шта, ако нешто није имао и ту смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били негде на терену?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Касније јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то касније, када би то било?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па био сам можда после једно десетак дана, петнаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па био сам у, на сописнски мост то је у Топличане, био сам у Речане, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је тек после десетак дана?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А све време сте ту у школи?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа се не дешава?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па није, ништа није било нешто конкретно да смо наша јединица негде била, нешто да смо били ангажовани, били смо можда после пар дана пошто су то сто посто, деведесет посто који су били ту они су фактички ту из Суве Реке, био сам, мени је пример био стан педесет метара од например моја јединица где је била стационирана, онда смо тај део, одем до куће или ако је неко ту од војника да погледа, да види како му породица, али смо 90% ту времена проводили, опет, јер оно у почетку ништа, нисмо били нигде, нисмо ни знали шта, како нам је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у контакту са браћом?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па виђали смо ко сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са Милованом и са Милорадом?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваког дана сте се виђали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па виђали смо се сваки дан, сваки дан смо се виђали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се виђали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ја сам што кажем педесет метара било ми је то, ја одем до куће, свратим до њега ако је кући, или његова породица, питам шта је како, одем до куће, будем јер породица ту, живели смо у истој згради и Милован исто је био зграда ту испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је Милорад изгледао у то време, Мишко?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи од времена када је почело бомбардовање, како је он изгледао, опишите га мало како је изгледао?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па нормално и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је носио, дал је био у цивилу, дал је био у униформи, дал је имао оружје?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Он је био у цивилу увек, носио је те карирану кошуљу, те СМБ неку као зеленкасту кошуљу, ето мало да се можда познаје, али значи оно нормално код њега ко што је сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што кажете у цивилу, па онда некад овако, некад онако, како мислите у цивилу, шта значи?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па значи оно нормално, капут значи, сако или кошуљу, панталоне, значи није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао униформу неку?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, он је само некад кошуљу носио зелену СМБ, оно мало време кад је почело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било, кад је почео да носи ту кошуљу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па одмах у почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел нешто разговарате, откуд њему та кошуља?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. А пре тога, пре рата како је ишао?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па пре рата нормално, исто, сад не могу да се сетим али исто тако. Можда, пре рата је нормално ишао у одело, кошуља, онда кад је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао неке јакне, јел носио неке јакне?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ако је било лошије време можда и јакну неку обуко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није ништа онако типично да је нон-стоп носио то не знате?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не знам да је, само знам да је само знам да је, понекад виђао сам га да је имао ту СМБ кошуљу или да је можда јакну некад огрнуо, ето пошто је можда било то у то време доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате од оружја шта је дужио?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па од оружја је, знам да је имао аутоматску, ја мислим, аутоматску пушку, као аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, значи Ви сте мобилисани одмах те вечери 24. марта, јел тако? Пре тога где сте Ви радили?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Пре тога сам радио у фирми са браћом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то фирма, испричајте нам мало, која је то фирма.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: «Бос» фирма, радио сам на техничком прегледу, радио сам по потреби онако и у хотелу и као инструктор значи, ту сам радили смо заједнички тако да где је било потребно ту сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали хотел?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека мисија смештена у Вашем хотелу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Била је америчка мисија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то мисија?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Америчка мисија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Америчка мисија?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошла, како је то било, испричајте нам мало, пошто сте Ви ту ипак све то знате, значи када је дошла америчка мисија, који месец је то био, која година, не тражим датум, али месец, годину? Ко долазио код Вас, ко преговара са том мисијом?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ту са том мисијом, брат средњи Милован, он је био директор фирме, ја сам мало радио био сам у тој америчкој, радио сам обезбеђење код њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: У хотелу где су були смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашем хотелу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ту сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте ту радили са њима?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па сад не знам време кад је то било, искрено речено мислим, али радио сам, ту сам радио једно ја мислим 2 месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте почели? Када су дошли, јел то `98., `99.? Које године је то било?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Они су ја мислим да је, сад искрено не могу да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите? Ваш брат је спомињао да је то октобра `98. године било, јел то може да је то тако било, јел се сећате тога?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да рат `99. је био значи пре тога су они били, значи да тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико? Јел било доста људи ту у том хотелу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Од мисије ове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па било је код њих у ствари била је та америчка мисија, искрено речено сад кад би рекао то су били неки командоси, ја сам био код њих 2 месеца, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете код њих, у том хотелу Вашем сте били?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не ту, али кажем код њих сам радио, значи то су била све војна лица, њихови официри.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи је било од прилике ту?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па мењало се они на пример,

дешавало се да буде можда некад и 10-15, а деси се на пример да буде неки дан можда и 5, јер они су ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сад Вас враћам овако на онај период кад је дошло око преговора мисије да буде у Вашем хотелу, да ли је још нека мисија била па сте водили преговоре или су само они били?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Код нас су само они били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само они?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Та америчка мисија, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш брат је спомињао да је била и мисија ОЕБС, па су ови боље услове понудили америчка мисија да је боље услове понудила па се одлучио да њима изда и да да у закуп хотел, зато Вас питам јел се сећате сад нечега?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па знам да је било можда понуда, ја нисам о оним детаљима пошто је он старији, он је то водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били упућени у то?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја сам био практички друге обавезе сам радио на техничком те, а он је то водио али сигурно је било можда и друга понуда ко најбоље плати. Значи они су дали најбољу понуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте Ви упућени у то, јел знате кад су они водили преговоре?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па нисам био упућен, али, нисам био упућен он је за то био одговоран, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико су они дуго у Вашем хотелу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па били су ја мислим, можда не могу тачно да кажем, али једно 2 месеца, 2-3 месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то значи до краја године?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Јесте, ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тако, па морате да се сећате ваљда пошто сте радили ту па ваљда знате колико сте били ту у том хотелу Вашем?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: 8 година је прошло, ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се дешава после? После тога, пошто кажете 2 месеца, шта се десило са том мисијом?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па после се расформирала та мисија, расформирала се и друга мисија је била, ови из ОСЦЕ ваљда ови, они су формирали другу и онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам како су Вам та сазнања, како је, шта Вам кажу одлазимо, испричајте нам како је то било?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па рекли су да одлази, да та мисија сад они завршавају мандат да је сад ОСЦЕ, значи а ОСЦЕ пре тога је имао, у ствари ми смо имали повољност ја сам после прешао да радим код ОСЦЕ и ми смо који смо радили код ових имали повољност, пошто

су биле добре плате и било је повољно, прешао сам да радим и код њих сам био у то обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па и у ОСЦЕ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи из Вашег хотела где сте отишли да радите у обезбеђењу, где сте били?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја сам био у ОСЦЕ после у кући преко пута станице милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то кућа, чија је то кућа била, код кога сте ту прешли, чија је кућа?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па кућа је од Албанца, Беришанаца мислим да је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел знате ко је власник те куће био?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате чија је кућа била?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам како је то ишло? Да ли су ти људи који су били у Вашем хотелу, да ли су и они аутоматски прешли у ту кућу или не, како је то било?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, не, то је била друга мисија, друга конкретно можда је један или двоје радио, виђао сам и да су долазили и горе јер сад су вјероватно кад смо били у хотелу ту су били амерички војници, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али било је приче да су били неки људи који су прешли исто у ту мисију?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па је, али били су амерчки војници овамо, а кад је било нпр. кад смо прешли овамо већ је други састав њихов, овамо су већ били имало је и других из Европе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, одговорите ми конкретно, да ли је било ко, Ви сте радили, били сте у хотелу, били су ти људи ту, да ли је ико од тих људи прешао у ту мисију и био у кући где сте и Ви били у обезбеђењу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја мислим да је један или двоје било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Ваш био посао ту?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па искључиво ништа, било је, добро су плаћали, ми смо били, било је на улазу испред да будеш, да стојиш и један је стојао као у значи првом делу те куће, то је као предсобље што се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Ви стојите?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви стајали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па сад ми смо били по двоје у смени, нпр. сад један је 10 минута или пола сата пошто је било као радно време 12 сати, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12 сати? Од ујутру докле, значи 12 сати?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: 12-12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су тако ишле смене?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да, 12-24.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел имате Вашу канцеларију у тој кући?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па није то канцеларија, то је обична соба, један сточић ту значи да седнеш, онај што је фактички био напоље кад уђе унутра да ту седне, а овај да га и тако се наизменично мењали, нисмо имали никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто помагали када се уносио неки инвентар у ту кућу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате шта је било од инвентара, шта су они имали мисија ОЕБС шта је имала, да ли је било неких компјутера, неких телефона?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа? Само сте били испред?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ми смо само били испред и ту ето прву собу, нисмо имали ми овлашћења да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад одлазите тачно јел се сећате? Јел то било у јануару, пошто кажете да сте били до краја године ту, јел то у јануару сте прешли?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па јануар тако, ја мислим, ми смо пре фактички оно кад је, кад су они напустили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су напустили?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не знам тачно кад је било, али пре рата оно кад су они напустили, само су се повукли ја нисам радио, значи 2, 3 дана можда јер оно је било радиш 12 сати па онда је било одмараш, ја мислим 48 или колико је било, 2 дана или 3 одмараш па онда опет и онда ја нисам био тих дана кад су они отишли. Онда сам радио па онда за два, три дана су они отишли фактички они јесу причали можда каже ако буде бомбардовање ово, оно као отићићемо, али нисам био присутан ту да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад бомбардовање је почело 24. марта, у односу на тај датум ми кажите кад сте Ви дан, два, три, кад су отишли пре тога?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам тачно, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тих дана?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па пре тога, оно кад су, кад, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто коментарисали са Мишком ту где сте били, да ли сте неке разговоре водили, да ли сте било шта нешто разговарали у вези те мисије, да ли сте му нешто преносили неке податке?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве податке?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да ли сте причали можда евентуално о неким локаторима да се налазе у тој кући? Неки сателитски телефон или било шта да се налази у кући?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево конкретно ако могу да Вас ја подсетим, јел знате командира станице Репановића?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, њему је Ваш брат Мишко рекао, саопштио му је да има сазнања да се у тој кући, значи где је била смештена мисија ОЕБС, налазе неки локатори, да ли сте Ви са њим нешто о томе разговарали? А при том је Мишко док је био саслушан овде рекао да он није више имао никакве везе ни са ким људима, ништа није радио с тим људима са којима је био у контакту, више није могао да ступи у контакт, па Вас ја питам одакле њему то сазнање, да ли Ви знате јесте разговарали нешто са њим о томе? Да ли сте указали да постоји нека опасност пошто сте Ви били у обезбеђењу нормално да Вас питам.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не могу да се сад, да будем сигуран, али знам да је било и опет, можда у задње време однос тих странаца, јер ту је било нас троје, четворо Срба, више је било Албанаца, однос је био према њима много бољи него према нама и они су неке ствари много са њима више били присутни и радили фактички нас су држали само ради реда ето да буде неки Србин, е сад јесте причало се у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ми конкретно одговорили, молим Вас држите се мог питања, значи ја Вас конкретно питам да ли сте водили разговоре ове, да Вам не понављам, конкретно ми одговорите на питање о постојању локатора да ли сте нешто говорили, да ли сте говорили о неким ЦД-има или било шта да се налази ту, јер касније је и речено овде је господин Репановић рекао да је касније то предато Државној безбедности то што су они пронашли јер после је била акција у смислу претресања те куће и да је пронађено и предато је Државној безбедности, зато Вас ја питам ако могу нешто да Вас подсетим у том смислу, јел водите Ви разговор са братом па кажете ту и ту се налазе?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па можда сам рекао причало се да је они то постављају, било је пример могу да значи сигуран, где је једна кућа била гађана авионом где је био човек који је радио у тој мисији,

значи био је не знам сад тачно да ли је из Немачке или ко је, који је становао у тој кући где је било значи кад је било бомбардовање гађали су баш ту кућу, значи авионом би, причало се да је био као локатор ту и да је он поставио локатор јер поред те куће је било један као ресторан где су се Срби окупљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад у том смислу јесте рекли нешто да се обрати пажња на ту кућу ОЕБС-а?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Можда јесам, не могу да се сетим то сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте спомињали неке дискете да су евентуално ту или неки сателитиски телефон или било шта да се обрати пажња да се погледа, да ли сте водили разговор брат Вам је?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Добро, они су имали те телефоне, ови странци, они су имали те сателитске телефоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте саопштили то Мишку?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па можда јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате да је био претрес те куће?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа шта се догодило?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било да Ви водите разговоре, можда кажете да сте водили, остављате могућност, када би то било у односу на почетак бомбардовања? Где му, ако му кажете, где му кажете да се обрати пажња?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па можда сам ја раније значи ја нисам сигуран можда је, јер дешавало се на пример да је имао је случај где је наша фактички патрола милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не питам Вас за остале случајеве, конкретно Вас питам?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не могу да се сетим сад када, али можда је постојала сумња код мене да је кад је наша патрола отишла на терен а требала је да буде у пратњи, значи ОСЦЕ-а, значи тих посматрача, и онда је направљена заседа где су наши, значи где је милиција изгинула, а ОСЦЕ-е је требао да обезбеди, фактички требао је да их врати, није дошло као на време и они су сви изгинули и онда је можда ту постојала нека сумња да увек кад је ОСЦЕ ишао са њима они су или налетели на заседу или је неко пигинуо, фактички била је као намештаљка увек. Можда сам тад јер они су имали те телефоне, можда сам тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, која кола је возио у то време Милорад?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не могу тачно да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време кад је био у станици полиције, јел тако јел му ту седиште било Државне безбедности?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која кола је возио од почетка бомбардовања, тих дана, која, којим колима га видите?

Па јесте имали пуно кола?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не знам, али знам да је, не могу сад да се сетим, прво једном је возио кад су извршили атентат на њега, кад су га ранили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ја Вас не питам пре, пре бомбардовања, значи ту тих дана од 24., 25., уочи бомбардовања, значи 22.-23. која кола вози?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па која је имао, па ваљда знате јел имао већи број кола?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па он је службена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су му службена кола била?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па раније можда пре бомбардовања имао је један «Југо» бели, сад после тога не знам јер ја сам био стациониран овамо нисам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је нама рекао да је врло често мењао возила због безбедности, па којим возилима га Ви видите? Шта знате о томе?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па знам да је имао тај «Југо», имао је још ја мислим једну да ли је била «Лада нива», не могу да се сетим сад знам да је у то време бомбардовања и после тога смо се виђали оно кад ја дођем кући у пролазу, не могу сад тачно да се сетим пошто њихова је служба можда имала, не могу да се сетим сад која.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада да Вас поново вратим на ове тзв.локаторе, да ли Вам је нешто говорио Милорад да је предато Државној безбедности, да је њима предато из те куће, да ли Вам је он саопштио? Да ли се сећате тога?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам ништа саопштио? Реците ми први пут када Ви шаљете и да ли уопште шаљете људе у Топличане, не где сте рекли у Мушутите и где сте слали људе?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Били смо у Речане и у Сопинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било касније?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тако, тих првих дана нисте били на терену?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате ко је био на терену?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Наша јединица нико није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није био, реците ми да ли је уопште било неких дејстава ОВК у то време?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: У почетку мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не знам ја сам био у школи тој, они су фактички и пре рата и после нон-стоп су нападали, више ниси могао да знаш кад и пре рата је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци конкретно Вас питам, јел било дејстава ОВК? Или то говорите?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не могу ја јер ја сам био вамо стациониран, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам тачно да је, било је пуцања сигурно јер оно више смо оуглали на ту пуцњаву, јер пре тога је било и пре рата они су нон-стоп је била, како да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви први пут чули за страдање чланова породице Бериша?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Кад сам дошао овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па кад је почело по штампи, у медијама, значи пре једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога ништа?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, не, начуо сам, нисам чуо за породицу Бериша да је то било, тек овамо кад сам дошао чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте познавали Јашара Беришу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јашара Беришу да ли сте познавали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: По имену не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате по имену?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: По имену не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви возили кола?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је радио на бензинској пумпи?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Овде је било сведока који кажу цела Сува Река је знала да је убијен Јашар Бериша, а Ви сад кажете да и не знате ко је то и Ваша браћа га познају?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Можда ја не знам име, можда да видим овако на лик и на слику можда би познао, али по имену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате некога да је радио на бензинској пумпи?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па радио је неко, али не знам овако лично да је неко био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико година сте Ви били у Сувој Реци?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Од рођења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како никога не знате?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Како могу да знам на пумпи ко је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Није ми био интерес да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате икога од чланова породице Бериша? Да ли сте виђали да ли је неко долазио у ту кућу где сте Ви били као обезбеђење, да ли је случајно неко долазио од њих?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па познавао сам овако на лик познајем, знам, по лику познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по имену не?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте коментарисали тад кад сте чули, кажете тек кад сте дошли у Трстеник да ли сте тад коментарисали са браћом о страдању чланова породице Бериша?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ја сам чуо искрено речено кад је већ било, нико није нисам ја то био упознат шта је како, тек кад је оно било да је у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте коментарисали са браћом то Вас питам?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па јесам можда касније кад је већ било ово почело суђење и ово кад је било, разговарали како нисам ја, ја сам тамо у Трстенику мислим био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да ли је у то време од почетка бомбардовања да су биле неке пљачке у Сувој Реци?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Пљачке, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, да ли сте видели неке паљевине?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Нисам видео лично, али сам видео, било је да се упали нешто, али то нисам видео ко је упалио и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: На пример био сам на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у Сувој Реци?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: У Сувој Реци не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је ова кућа где сте Ви били у обезбеђењу у ОЕБС-у, да ли је она била запаљена, имате неко сазнање о томе?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа, и Ви кажете ништа Вам није познато?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја сам био на терену, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али били сте кажете после тек, када 10-так дана, колико сам разумела да су тек тада кренули терени, јел тако?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па јесте, али ми нисмо смели да се удаљавамо пример од, значи ја сам био командир морао сам да будем ту, могао сам да одем пример до куће да се пресвучем или да видим породицу, морао сам да се вратим ту, значи ту сам спавао, ту сам значи било нам је место ту. Значи тако да нисмо могли да се удаљавамо, никад се није знало шта може да буде, значи морао си да будеш због јединице ту и фактички 90% времена сам провео ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте код истражног судије нешто спомињали Марјана Краснићија, ко би то био?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Марјан је био полицајац, ја мислим у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га познавали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па онако из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац био?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да, бивши, после није, чуо сам да је био раније радио па је напустио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јовановић Сава ко би то био?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Јовановић то је комшија мој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комшија?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, ту где сте Ви становали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: У Сувој Реци, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истој згради или до?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: У истој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истој згради?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким се он интензивно дружио јел знате, од полицајца, јесте ли га виђали пошто сте комшије?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја мислим да је он раније радио у Призрен, он је само дође, на, можда га видим кад дође раније, после тога нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се Ваш брат Милорад дружио са неким од полицајаца?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па јесте сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да ли Ви знате, да ли сте га виђали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па дружио се сигурно, видео сам га да је, знао се са свима ту, не знам дал се нешто баш, јер ја сам опет био

млађи, нисам толико, али сигурно се дружио, знао се, Сува Река је мала па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте ми рекли да ли сте икада са њим нешто разговарали о томе шта се десило, значи не тих дана, кажете ништа нисте причали са њим, тих дана?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да, нисам, ја то нисам ни знао да је то било док искрено речено, за тај случај да се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш брат каже да је тог истог дана малтене 26-ог кад се догодило у вечерњим сатима чуо да већ Роми причају да се нешто догодило?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ја не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате о томе?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, ја сам био овамо стациониран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Нишавићу, мени је остало нејасно колика је та јединица ТО Сува Река, да ли је то јачина чете? Ја сам тако схватио око сто људи, нешто преко сто људи.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Сад цео састав, сад ту је, сад да ја се сетим, можда и мање значи колко смо могли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте били командир једног вода?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Једног вода.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је само Ваш вод или цела та јединица, да ли су стационирани тамо у средњошколском центру, да ли је цела та јединица којом командује овај Јовановић-Манекен, да ли сте сви тамо у том средњошколском центру?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па суворечки део да, а док пример он је командовао и са јединицом из Мушотиште.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, они су ваљда у Мушотишту?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да они су у Мушотишту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е па добро, ал он је командовао и тим делом?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да он је командовао са свим, био је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кажете били сте тамо спавали сте, нон-стоп присутни да ли је Ваша јединица имала у току рата каквих борбених акција?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, ми смо били на обезбеђење самог моста кад су нам погинули.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е кад сте први пут отишли, па и то је нека акција мислим. Кад сте први пут отишли из тог центра, кад сте први пут ангажовани негде по неком задатку, та Ваша јединица?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па сад ми смо били, на пример, сад дал је било то, ја мислим да је прво у Речане смо отишли, можда је било после.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је ово што рекосте десет, петнаест дана после почетка бомбардовања?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Десет, петнаест, двадесет, тако, било је напад на село пошто су Речане остали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или да Вас питамо, овако, дали је у тих првих десет, петнаест дана та Ваша јединица која је стационирана у средњошколском центру имала икаквих акција, борбених задатака у Сувој Реци?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ма није, није имала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, чули смо неке тврдње овде да јесте. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још само да Вас ја питам дал је било неких других припадника јединице, да ли знате, била је полиција, Територијална одбрана, да ли су биле неке још јединице ту стациониране, да ли Ви то имате сазнања?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Само полиција и ми Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која полиција, локална или је била још нека полиција, да ли имате сазнања да је била још нека?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па искрено ја не знам дал су они, била је полиција, сад дал је била локална, ја мислим локална, и можда и са стране су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да се спомиње «Чегар» у то време? Да ли Вам нешто казује «Чегар»?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па то је као надимак, ја мислим да је био неком из полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког из полиције?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесам Вас тако разумела?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате, па како то знате, ко Вам је то спомињао?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Сад не знам ја да ли је раније док смо били стационирани, па можда кад дође неко неко, или сам касније чуо за ових две, три године, али познато ми «Чегар» да је нешто, да је неки из, полиција да има неки надимак, задњих ове две, три године и пре тога, али знам да је нешто везано са полицијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са полицијом? А да ли знате да ли је у то време Ваш брат Мишко одлазио за Призрен?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па јесте он тамо је ишо кад су видели некад увече или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад, како то знате кад кажете стално да сте били овамо, откуда знате?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па кад, као кући кад сам ишо, одем до куће увек питам за њега, јер опет смо били ту у близини у једном улазу смо, у једној згради, један улаз, он је био на првом спрату ја на четвртом, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истој згради становали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где је становао и тај полицајац што кажете Јовановић Сава?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ваш брат је ту становао?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да, брат је био на првом спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на ком спрату је био тај полицајац?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Он је био самном на четвртом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На четвртом спрату?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И имате то сазнање да је он одлазио у Призрен?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ја сам увек, свратим прво код, значи код брата, доле код снајке питам за децу, за Мишка, отишо је до Призрена, значи кад се видимо некад он каже био сам у Призрен, значи ишо је опет до Призрена по потреби можда у њиховој служби, али знам да је више пута кад сам питао снајку и децу његову да је одлазио до Призрена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је још радио са њим у Служби државне безбедности, ко је био још?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Милан Јаблановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он изгледао, јел носио униформу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, он исто као и, ја мислим као Мишко, тако, не могу да се сетим али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, кошуљу, шта?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па исто су они значи се облачили, ја сад не могу да се сетим за Милана како али, увек су били заједно, фактички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу, униформи, како га знате?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да, да у цивилу исто као и Мишко, значи увек су оно били, заједно су ишли, заједно су били фактички цело радно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужиоче изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За време док је ОЕБС био у хотелу «Бос» Ви сте радили за ОЕБС јел тако?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли радили за ОЕБС док су они били код Вас у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, јесте.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Извињавам се ја морам да реагујем, он није рекао, овај сведок није рекао да је ОЕБС био у хотелу «Бос» и ја молим да му се не ставља у уста речи које он није изговорио, мислим да је то фер?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не то сигурно није, рекао је овамо да је радио у кући, где је био ОЕСЦ-е, тако је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где је ОЕБС био стациониран пре него што је отишао у кућу беришанаца?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Није био нигде, он није постојао, био је само та америчка мисија код нас и онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кома је Ваш брат издао у закуп хотел «Бос»?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Мој брат Милован, значи средњи био је издао америчкој мисији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви радили за америчку мисију?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте Ви радили тад за америчку мисију?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Био сам у обезбеђење као.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Докле сте радили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиче, понављамо све исто, па све је то одговорио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нема везе, има везе, све је одговорио, на моје питање све је реко и од када и до када је радио и кад је прешао у кућу, све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел та мисија имала техничку опрему и компјутере?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви дана 25.марта долазили у кућу код беришанаца и тражили фотокопир апарат?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја сам био мобилисан ја нисам био уопште нигде, ја сам био мобилисан, ако је то почетак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је почетак бомбардовања.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја сам био мобилисан дан пре тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ишли у претрес те куће?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, ја сам био стациониран са мојом јединицом у средњошколском центру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам, јесте ли ишли у претрес те куће или нисте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније само говорите молим Вас.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам сигуран, да ли зна сведок да ли је било пљачке неке по Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питали сте га, добро, онда да ли му је познато јесу ли се исељавали Албанци на почетку бомбардовања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то познато, на почетку бомбардовања да су се исељавали, да су напуштали?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Масовно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Масовно да су напуштали Суву Реку, да су из околних села биле колоне, јел Вам познато то нешто?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Није, на почетку ја нисам, био сам стациониран тамо, нисмо излазили, касније је било колона али није ми познато значи првих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније причајте, доста причате тихо, да би се регистровало, јел то се снима.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу или нису се исељавали?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па нису, сигурно нису, не знам, јер ја сам био стациониран тамо.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу ли били ту све време?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па јесу, тај део где сам ја био виђао сам, значи били су ту, значи комшије моје у згради кад би отишо кући виђао сам, са њима сам се виђао ту у улазу и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Ви нисте видели, а јел имате сазнање дал се причало да су људи одлазили, јел било је пуно сведока који су рекли да су биле колоне, да су се чак колоне сливале и да је из Суве Реке било колона?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам за први дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ништа то чули?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел Вам познато на том звонику код цркве јел било неке страже, осматрачница?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На звонику цркве у Сувој Реци?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам ја ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А зна ли где је Рештански пут?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А знате ли ко је тамо становао на том путу, чије су куће биле?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је, јесу ли Српске или Албанске?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па према, сад све зависи како, ако Рештански пут крене од станице милиције има ту једна и Српска кућа, имало је и Српских.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А остале?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: И тај потез тамо је, ја мислим да су биле Албанске.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А која породица?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам, знам овде где сам само радио, овако не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Па мислим да морате некад да упозорите сведока, он ради у мисији ОЕБС-а, седиште је у насељу Бериша, он мора да зна и коме припада кућа и да овде каже да он не зна шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је упозорен на дужност казивања истине.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто је рекао да је у хотелу «Бос» америчка мисија, нека нам каже где је седиште ОЕБС-а?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Седиште ОЕБС-а није постојало док је била америчка мисија, постојала је само америчка мисија, кад су се ови расформирали онда сам ја прешо.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, ал то једноставно није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић али то је његов исказ, не можемо ми сад, не можете Ви уместо њега, можете да кажете, имате приговор на исказ.

НАТАША КАНДИЋ: Нека нам каже где се у јануару, где се у октобру налази мисија ОЕБС-а?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да није постојала.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Није постојала у Сувој Реци сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Није постојала у Сувој Реци сигурно, јер ја сам радио, ја после тога сам прешо код ових, значи примао плату и код једних, кад је завршена ова, расформирана онда је била формирана.

НАТАША КАНДИЋ: У јануару кад прелазите у насеље Бериша, јел тамо први пут сви одлазите? То је значи отвара се нешто ново у тој кући.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: У тој кући прелазимо ми који смо у обезбеђење кад су.

НАТАША КАНДИЋ: Ко прелази тамо?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па ја и који смо радили ту, значи момци који су примљени фактички, јер ми смо конкурисали, кад је

затворена ова мисија ми смо имали предност, значи конкурисали код ових и примили су нас, фактички они су пребацили нас тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Колико вас?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па не знам тачно.

НАТАША КАНДИЋ: Добро наведите нам бар једног ко је био са Вама у обезбеђењу у седишту ОЕБС-а?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немогуће да не знате ко је био са Вама у обезбеђењу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Искрено речено не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога се не сећате?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Знам Србина на пример који је радио али не могу да се сетим имена, кад би знао што не бих.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам ко је од Срба радио у мисији ОЕБС-а, не у обезбеђењу него укупно од Срба?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Од Срба је радио Максимовић Мирослав.

НАТАША КАНДИЋ: Још.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Арсић Гиша, ја мислим да је, сад можда да помешам дал су и они, знам у америчку смо били, ја мислим да су и они прешли овамо.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, дали знате колико је америчка мисија плаћала Вашој породици закуп?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: То брату, нас је брат мој средњи, ми смо породично то држали.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате колико је плаћала закуп мисија ОЕБС-а на Рештанском путу?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам, то брат мој зна, да има уговор са америчком мисијом, сигурно има и колко, пише, шта пише, он то зна најбоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је реко пословна тајна.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, да ли су Вас из полиције или из локалне безбедности, значи Ваш брат службено питали шта се налази, Ви сте једини и тих неколико Срба који је радило тамо, Ви сте једини који знате распоред у тој кући где се шта налази, да ли сте питани, да ли сте питани где су ти локатори, Ви кажете можда сте ипак брата обавестили, да ли Вас је питао где се налазе ти локатори, како да их нађу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте дали могућност да сте рекли, значи да ли дајете смернице где, у којој просторији, где да се обрати пажња, јел се сећате тога?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Нисам мога ја, ја сам био ту испред, нисам имао неку, можда сам реко, претпостављајући да можда има али ми смо били ту само испред врата и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта то значи ако можда има, јел треба да иде да се то провери или шта, јесте ли у том смислу рекли или како?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не могу да се сетим, ја сам био ту испред врата, фактички и ту прва, та је та соба прва што је била фактички ходник, значи.

НАТАША КАНДИЋ: На основу чега сте претпоставили да можда има и где то можда има?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па објаснио је, зато што је била нека кућа где је, има сазнање да се и догодило да је било бомбардовање, објаснио је.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате, да ли је Ваш брат долазио у ту кућу у вези са локаторима у вези са претресом, у вези са оном радњом која је ту била у кући?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја док сам радио тамо никад није.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не док се радили, кад је отишо?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја немам сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште одлазио у ту кућу, да ли имате то сазнање?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја то немам сазнање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли имате сазнање како, на основу чега на Рештанском насељу та кућа, где је било седиште ОЕБС-а постаје мета напада, да ли сте нешто чули, како то баш тамо где сте Ви обезбеђење, где Ваш брат тражи локаторе, како баш то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао да брат тражи локаторе.

НАТАША КАНДИЋ: Како не, он пријављује брату да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао, сведок није рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, питам га да ли има сазнање како баш та кућа где се налази мисија ОЕБС-а, која се сели из хотела «Бос», баш ту и она је прва мета напада, да ли је чуо нешто о томе, како?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја нисам ни знао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви нешто пријавили?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да се уопште дешавало то, да је то све било тамо као што сад прича, пише по штампи, ја то нисам ни знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић, то сам му ја покушала да добијемо неки одговор, објаснио је то што он сматра да треба да објасни, не можемо сад да му изнудимо исказ да би нешто рекао, разумете, више пута је одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, рекли сте нам да сте први пут чули за страдање породице Бериша кад сте дошли овде, па реците нам шта сте то чули и од кога?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па било је по штампи, новинама, после кад је почело, да су погинули цивили доста у Сувој Реци, ја искрено речено био сам.

НАТАША КАНДИЋ: По штампи, када, које године?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Па после, тога кад је било, значи кад смо после можда две, три године кад смо стигли, можда и више, четири године, не знам сад време, јер нам је ово суђење и ово целу фамилију, породицу упропастило.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је Вама познато да је МУП Србије саслушавао Вашег брата? Пре тих како кажете две, три, четири године.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате. Да ли имате сазнање о некој истрази коју је водио брат у вези са догађајем у Сувој Реци у том кафићу, да ли знате нешто о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није причао о томе, па јел знате или не знате, одговорите.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам, ја сам у Трстенику био, не могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате да је Ваш брат позиван од УБПОК-а због контакта са сведоцима?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Извините где Ви живите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трстенику, рекао је.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: У Трстенику.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, изволите, браниоци, да ли има неко, нема. Оптужени да ли има неко, изволите.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Само око локатора да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питање прво па ћете онда, немојте коментарисати ништа, него ми дајте питање ако имате? Само питање ако имате да поставите.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па добро, ја сам хтео око локатора да то прокоментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немате шта да коментаришете, поставите питање ако имате неко.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, хвала лепо.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Само да поздравим тужиоца Станковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, нема више питања. Ви долазите из Трстеника, путна карта је 1.400,00 динара, трошкове тражите јел тако.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Судија у овој фази поступка док саслушавамо сведоке ја сам хтео да предложим пар доказа да се прибави службеним путем да не би после чекали евентуално одлагали сведоке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да завршимо са сведоком па можете и после.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Е онда у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 1.400,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам господине Нишавићу, можете ићи. Изволите.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Предлажем да се од Амбасаде Сједињених држава у Београду прибави извештај у вези уговора на које се оптужени Нишавић позива, да се тачније прибави ко је тај уговор потписао испред представника Америке, каква је то мисија била, дал је то била војна, цивилна, хуманитарна и тако даље, ко је користио услуге хотела породице Нишавић, на који начин, како, до кад је то трајало, шта је са тим људима било, где су отишли и тако даље.

Предлажем да се од МУП-а Србије, пошто је неспорна чињеница да је обављен увиђај на Рештанском путу од стране увиђајне екипе Секретаријата у Призрену, да се прибави тај записник о том увиђају и да се здружи овде списима предмета.

Предлажем да се од УБПОК-а, ја ћу то сутра да донесем, пошто се овде манипулише са податком ја први пут чујем да је привођен Нишавићев брат, данас саслушани сведок, односно да је позиван на разговор, ја сам поштовао службену тајну у истражном поступку, да се прибави извештај ко је позиван на службене разговоре, по ком основу, зашто, како и тако даље, другим речима инсистирам на томе да се прибави сваки доказ и све до краја да се разјасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно зато смо и ту, прибавићемо све што буде могло. Добро, настављамо сутра.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Ја ћу доставити чак и службени број у вези тих разговора на које околности је позиван Нишавићев брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Оптужени Чукарић нешто, хоћете да се обратите нешто изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел ја треба да се нешто изјашњавам. То није обичај овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, обичај је, сад ћете да се изјасните тужиоче, не заборављамо на Вас.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Дао бих један предлог да се прибави сва документација ко је полагао у Ауто мото савез БОС и из СУП-а Крагујевац, да буду то идентични, а исто пошто већ с обзиром видим да је крај радног времена, не бих вас задржавао, тражио бих сутра реч поводом службене белешке која је сачињена, то бих сутра, да не бих данас одуговлачио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо, изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изјаснићу се касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ПРЕКИДА СЕ главни претрес, а наставља:

03.07.2007.године, са почетком у 09,30 часова.

Записничар

Председник већа-судија